Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (шести разширен състав)

10 септември 2025 година*

„Околна среда — Орхуска конвенция — Отхвърляне на искане за вътрешно преразглеждане — Член 10 от Регламент (ЕО) № 1367/2006 — Делегиран регламент (ЕС) 2021/2139 — Производство на електроенергия от вятърна енергия — Таксономия — Изисквания за техническите критерии за проверка — Член 19 от Регламент (ЕС) 2020/852 — Съществен принос за смекчаване на изменението на климата — Съществен принос за адаптиране към изменението на климата — Липса на значителни вреди във връзка с постигането на другите екологични цели“

По дело T-583/22,

Fédération environnement durable, установена в Париж (Франция),

Bundesinitiative Vernunftkraft eV, установено в Берлин (Германия),

Vent de Colère ! — **Fédération nationale**, установена в Пейро (Франция),

Vent de Raison — Wind met Redelijkheid (VdR-WmR), установено в Пети-Ройо (Белгия),

представлявани от M. Le Berre, адвокат,

жалбоподатели,

срещу

Европейска комисия, представлявана от G. von Rintelen, G. Gattinara, C. Auvret и B. De Meester,

ответник,

ОБЩИЯТ СЪД (шести разширен състав),

състоящ се от: M. J. Costeira, председател, M. Кънчева, U. Öberg, P. Zilgalvis и E. Tichy-Fisslberger (докладчик), съдии,

секретар: P. Cullen, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

* Език на производството: английски.

предвид писмото на жалбоподателите, подадено в секретариата на Общия съд на 6 декември 2023 г.,

предвид въпроса на Общия съд до страните,

предвид изложеното в съдебното заседание от 28 ноември 2024 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си на основание член 263 ДФЕС жалбоподателите Fédération environnement durable, Bundesinitiative Vernunftkraft eV, Vent de Colère ! — Fédération nationale и Vent de Raison — Wind met Redelijkheid (VdR-WmR) искат отмяна на Решение Ares (2022) 4952619 на Европейската комисия от 7 юли 2022 г., с което се отхвърля искането за вътрешно преразглеждане на Делегиран регламент (ЕС) 2021/2139 от 4 юни 2021 година за допълнение на Регламент (ЕС) 2020/852 на Европейския парламент и на Съвета чрез установяване на техническите критерии за проверка с цел определяне на условията, при които дадена икономическа дейност се квалифицира като допринасяща съществено за смекчаването на изменението на климата или за адаптирането към изменението на климата, и с цел определяне дали тази икономическа дейност не нанася значителни вреди във връзка с постигането на някоя от другите екологични цели (ОВ L 442, 2021 г., стр. 1, наричан по-нататък „Делегираният регламент“) (наричано по-нататък „обжалваното решение“), в някои части, свързани с икономическата дейност „производство на електроенергия от вятърна енергия“.

Обстоятелствата по спора

2 Делегираният регламент е приет от Комисията на основание по-конкретно член 10, параграф 3 и член 11, параграф 3 от Регламент (ЕС) 2020/852 на Европейския парламент и на Съвета от 18 юни 2020 година за създаване на рамка за улесняване на устойчивите инвестиции и за изменение на Регламент (ЕС) 2019/2088 (ОВ L 198, 2020 г., стр. 13), тоест на основание на „Регламента за таксономията“.

3 Делегираният регламент е публикуван в *Официален вестник на Европейския съюз* на 9 декември 2021 г.

4 На 3 февруари 2022 г. жалбоподателите подават до Комисията искане за вътрешно преразглеждане на Делегирания регламент на основание член 10, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1367/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 6 септември 2006 година относно прилагането на разпоредбите на Орхуската конвенция за достъп до информация, публично участие в процеса на вземане на решения и достъп до правосъдие по въпроси на околната среда към институциите и органите на Общността (ОВ L 264, 2006 г., стр. 13; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 17, стр. 126), изменен с Регламент (ЕС) 2021/1767 на Европейския парламент и на Съвета от 6 октомври 2021 г. (ОВ L 356, 2021 г., стр. 1). По същество жалбоподателите твърдят, че икономическата дейност „производство на електроенергия от вятърна енергия“ не допринася съществено за постигането на екологичните цели на Делегирания регламент.

5 На 7 юли 2022 г. Комисията съобщава на жалбоподателите обжалваното решение. С него тя отхвърля искането им за вътрешно преразглеждане като неоснователно с мотива, че Делегираният регламент съответства на приложимото право на Европейския съюз.

Искания на страните

6 Жалбоподателите по същество искат от Общия съд:

– да отмени обжалваното решение,

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

7 Комисията иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

От правна страна

8 Жалбоподателите посочват пет основания за жалбата, обединени по същество около няколко теми. Първото основание се отнася до изготвянето на Делегирания регламент и се разделя на три части, в които жалбоподателите твърдят, че са нарушени разпоредби на правото на Съюза. Второто основание се отнася до целта за смекчаване на изменението на климата и се разделя на четири части, в които жалбоподателите твърдят нарушения на различни разпоредби от правото на Съюза. Третото основание се отнася до целта за адаптиране към изменението на климата. Четвъртото основание се разделя на четири части, в които жалбоподателите разглеждат принципа за ненанасяне на значителни вреди във връзка с постигането на други екологични цели. Накрая, петото основание е твърдение, че Комисията не е изпълнила задължението си за мотивиране.

9 Освен това, при условията на евентуалност, в писмената си реплика жалбоподателите се позовават на член 277 ДФЕС и твърдят незаконосъобразност на Делегирания регламент.

Предварителни съображения относно Регламент 2020/852 и Делегирания регламент

10 В своя член 1, параграф 1 Регламент 2020/852 предвижда, че установява критериите, определящи дали дадена икономическа дейност се квалифицира като екологично устойчива, за целите на установяването на степента на екологична устойчивост на дадена инвестиция. В своето съображение 3 същият регламент предвижда, че представлява ключова стъпка към постигането на целта за неутрален по отношение на климата Съюз до 2050 г.

11 За тази цел Регламент 2020/852 въвежда, видно от съображения 6 и 12 от него, единна система за класификация на устойчивите дейности (наречена „таксономия“ или „таксиномия“) с цел хармонизиране на равнището на Съюза на критериите за определяне

дали дадена икономическа дейност се квалифицира като устойчива, давайки така на инвеститорите и другите икономически оператори общо цялостно разбиране за това кои дейности са екологично устойчиви.

12 Член 3 от Регламент 2020/852 предвижда, че „[з]а да се установи степента на екологична устойчивост на дадена инвестиция, икономическата дейност се квалифицира като екологично устойчива, когато същата икономическа дейност:

а) допринася съществено за една или повече от екологичните цели, предвидени в член 9 в съответствие с членове 10—16;

б) не нанася значителни вреди на някоя от екологичните цели, предвидени в член 9 в съответствие с член 17;

[…]

г) отговаря на техническите критерии за проверка, установени от Комисията в съответствие с член 10, параграф 3 [и] член 11, параграф 3“.

13 Шестте екологични цели, посочени в член 9 от Регламент 2020/852, са следните:

„а) смекчаване на изменението на климата;

б) адаптиране към изменението на климата;

в) устойчиво използване и опазване на водните и морските ресурси;

г) преход към кръгова икономика;

д) предотвратяване и контрол на замърсяването;

е) защита и възстановяване на водното биоразнообразие и на водните екосистеми“.

14 Съгласно член 4 от Регламент 2020/852 държавите членки и Съюзът прилагат предвидените в член 3 критерии за определяне дали дадена икономическа дейност се квалифицира като екологично устойчива за целите на която и да е мярка, с която се установяват изисквания към участниците на финансовите пазари или емитентите по отношение на финансовите продукти или корпоративните облигации, предлагани на пазара като „екологично устойчиви“.

15 Член 10, параграф 1 от Регламент 2020/852 предвижда, че [д]адена икономическа дейност се квалифицира като допринасяща съществено за смекчаване на изменението на климата, когато тази дейност допринася съществено за стабилизиране на концентрациите на парникови газове в атмосферата на ниво, което би предотвратило опасна антропогенна намеса в климатичната система, в съответствие с дългосрочната цел по отношение на

температурата съгласно Парижкото споразумение [относно изменението на климата, одобрено на 12 декември 2015 г.] чрез предотвратяване или намаляване на емисиите на парникови газове […] посредством:

а) производство […] на енергия от възобновяеми източници в съответствие с Директива (ЕС) 2018/2001 [на Европейския парламент и на Съвета от 11 декември 2018 година за насърчаване използването на енергия от възобновяеми източници (преработен текст) (ОВ L 328, 2018 г., стр. 82)] […]“.

16 Член 2, точка 5 от Регламент 2020/852 дефинира понятието „смекчаване на изменението на климата“ като „задържане на покачването на средната температура в световен мащаб значително под 2 °C и продължаване на усилията за ограничаването му до 1,5 °C спрямо нивата от прединдустриалния период, както е предвидено в Парижкото споразумение [относно изменението на климата, одобрено на 12 декември 2015 г.]“.

17 Член 10, параграф 3 от Регламента за таксономията предвижда, че Комисията приема делегиран акт в съответствие с член 23 от същия регламент за:

„а) допълване на параграфи 1 и 2 на настоящия член във връзка с установяването на технически критерии за проверка, за определяне условията, при които дадена икономическа дейност се квалифицира като допринасяща съществено за смекчаване на изменението на климата; и

б) допълване на член 17 посредством установяването на технически критерии за проверка за всяка съответна екологична цел, за определяне дали дадена икономическа дейност, по отношение на която са установени технически критерии за проверка в съответствие с буква а) от настоящия параграф, нанася значителни вреди на една или повече от тези цели“.

18 Член 11, параграф 1 от Регламент 2020/852 предвижда, че дадена икономическа дейност се квалифицира като допринасяща съществено за адаптиране към изменението на климата, когато същата дейност:

„а) включва решения за адаптиране, които или значително намаляват опасността от вредно въздействие на тази икономическа дейност върху настоящия или очаквания в бъдеще климат, или значително намаляват посоченото вредно въздействие, без да се повишава опасността от вредно въздействие върху хората, природата или активите; или

б) предлага решения за адаптиране, които освен че отговарят на условията по член 16, допринасят съществено за предотвратяване или намаляване на опасността от вредно въздействие на настоящия или очаквания в бъдеще климат върху хората, природата или активите, без да увеличава опасността от вредно въздействие върху останалите хора, природата или активите“.

19 Член 11, параграф 3 от Регламент 2020/852 предвижда, че Комисията приема делегиран акт в съответствие с член 23 от същия регламент за:

„а) допълване на параграфи 1 и 2 на настоящия член във връзка с установяването на технически критерии за проверка, определящи условията, съгласно които дадена икономическа дейност се квалифицира като допринасяща съществено за адаптиране към изменението на климата; и

б) допълване на член 17 във връзка с установяването на технически критерии за проверка за всяка съответна екологична цел, с които се определя дали дадена икономическа дейност, по отношение на която са установени технически критерии за проверка в съответствие с буква а) от настоящия параграф, нанася значителни вреди на една или повече от тези цели“.

20 Член 17, параграф 1 от Регламент 2020/852 гласи:

„За целите на член 3, буква б), като се отчита жизненият цикъл на продуктите и услугите, предоставяни посредством дадена икономическа дейност, включително доказателствата от налични оценки на жизнения цикъл, се приема, че дадена икономическа дейност се счита за нанасяща значителни вреди при:

а) смекчаването на изменението на климата, когато тази дейност води до значителни емисии на парникови газове;

б) адаптирането към изменението на климата, когато тази дейност води до увеличаване на неблагоприятното въздействие на настоящия климат и на очаквания бъдещ климат върху самата дейност, или върху населението, природата или активите;

в) устойчивото използване и опазването на водните и морските ресурси, когато тази дейност влошава:
   i) доброто състояние или добрия екологичен потенциал на водните обекти, включително на повърхностните и подземните води; или
   ii) доброто екологично състояние на морските води;

г) кръговата икономика, включително предотвратяването на образуването на отпадъци и тяхното рециклиране, когато:
   i) тази дейност води до значителна неефективност при използването на материали или при прякото или непряко използване на природни ресурси като невъзобновяеми източници на енергия, суровини, вода и земя, на един или повече етапи от жизнения цикъл на продуктите, включително по отношение на трайността и на възможностите за поправка, осъвременяването, повторната употреба или рециклирането на продуктите;
   ii) тази дейност води до значително увеличаване на образуването, изгарянето или обезвреждането на отпадъци, с изключение на изгарянето на нерециклируеми опасни отпадъци; или
   iii) дългосрочното обезвреждане на отпадъци може да причини значителни и дългосрочни вреди на околната среда;

д) предотвратяването и контрола на замърсяването, когато тази дейност води до значително увеличение на емисиите на замърсители във въздуха, водата или почвата в сравнение с положението преди започването на дейността; или

е) защитата и възстановяването на биологичното разнообразие и екосистемите, когато тази дейност:
i) влошава в значителна степен доброто състояние и устойчивостта на екосистемите; или
ii) влошава природозащитния статус на местообитанията и видовете, включително тези от интерес за Съюза“.

21 Член 19, параграф 1 от Регламент 2020/852 предвижда, че техническите критерии за проверка, установени по-конкретно на основание член 10, параграф 3 и член 11, параграф 3 от същия регламент:

„а) определят най-значимия потенциален принос за дадената екологична цел при спазване на принципа на технологична неутралност, като се вземат предвид както краткосрочното, така и дългосрочното въздействие на дадена икономическа дейност;

[…]

в) имат количествено изражение и съдържат прагове, доколкото е възможно, а в противен случай са качествени критерии;

[…]

е) се основават на убедителни научни доказателства и на принципа на предпазните мерки, заложен в член 191 […] ДФЕС;

[…]

й) обхващат всички значими икономически дейности в конкретния сектор и гарантират, че тези дейности се третират еднакво, ако допринасят еднакво за екологичните цели, предвидени в член 9 от настоящия регламент, за да се избегне нарушаването на конкуренцията на пазара; и

к) са лесни за използване и са определени по начин, който да улесни проверката на спазването им.

[…]“.

22 Делегираният регламент е приет на основание по-конкретно член 10, параграф 3 и член 11, параграф 3 от Регламент 2020/852 (вж. т. 2 по-горе).

23 Член 1 от Делегирания регламент предвижда, че в приложение I към същия се установяват техническите критерии за проверка с цел определяне на условията, при които дадена икономическа дейност се квалифицира като допринасяща съществено за смекчаването на изменението на климата, както и с цел определяне дали тази икономическа дейност не нанася значителни вреди във връзка с постигането на някоя от другите екологични цели. Съгласно член 2 от Делегирания регламент в приложение II към същия са установени

техническите критерии за проверка с цел определяне на условията, при които дадена икономическа дейност се квалифицира като допринасяща съществено за адаптирането към изменението на климата, и с цел определяне дали тази икономическа дейност не нанася значителни вреди във връзка с постигането на някоя от другите екологични цели.

24 В приложения I и II към Делегирания регламент се уточняват техническите критерии за проверка за всяка икономическа дейност, предмет на същия регламент, като в точка 4.3 от споменатото приложение I и в точка 4.3 от споменатото приложение II са уточнени тези за производството на електроенергия от вятърна енергия.

Предварителни съображения относно искането за вътрешно преразглеждане и обхвата на контрола на Общия съд

25 Съгласно член 10, параграф 1 от Регламент № 1367/2006 всяка неправителствена организация, която отговаря на критериите, определени в член 11 от този регламент, има право да представя искания за вътрешно преразглеждане пред институции или органи на Съюза, приели административни актове в областта на екологичното право по смисъла на член 2, параграф 1, буква е) от същия регламент.

26 Присъщо на системата за вътрешно преразглеждане е, че подалото искането за такова преразглеждане лице следва да представи конкретни и точни мотиви, годни да оборят съображенията, на които се основава съответният административен акт (вж. в този смисъл решение от 12 септември 2019 г., TestBioTech и др./Комисия, C-82/17 P, EU:C:2019:719, т. 68). То е длъжно следователно да посочи съществени фактически обстоятелства или правни доводи, пораждащи основателни, тоест сериозни, съмнения в направените в този акт от съответната институция или орган на Съюза преценки (вж. в този смисъл решения от 12 септември 2019 г., TestBioTech и др./Комисия, C-82/17 P, EU:C:2019:719, т. 69, и от 6 октомври 2021 г., ClientEarth/Комисия, C-458/19 P, EU:C:2021:802, т. 60).

27 Следователно искането за вътрешно преразглеждане на административен акт цели да докаже предполагаема незаконосъобразност или липсата на обоснованост на съответния акт. Подалото искане за вътрешно преразглеждане лице има право съгласно член 12 във връзка с член 10 от споменатия регламент да подаде след това жалба срещу решението, с което искането му се отхвърля, пред съда на Съюза, като се основе на некомпетентност, съществено процесуално нарушение, нарушение на Договорите, нарушение на свързани с прилагането на последните правни норми или злоупотреба с власт (решение от 12 септември 2019 г., TestBioTech и др./Комисия, C-82/17 P, EU:C:2019:719, т. 38).

28 С тази жалба не могат да се въвеждат нови, непосочени в самото искане за преразглеждане основания или доказателства, тъй като това би лишило от смисъл и полезно действие предвиденото в член 10, параграф 1 от Регламент № 1367/2006 изискване за мотивиране на това искане и би изменило предмета на образуваното по него производство (решение от 12 септември 2019 г., TestBioTech и др./Комисия, C-82/17 P, EU:C:2019:719, т. 39). Институцията или органът на Съюза, автор на административния акт, чието вътрешно преразглеждане се иска, няма задължение за произнасяне по основания, различни от тези, които са посочени при подаването на искането за това вътрешно преразглеждане (решение от 12 септември 2019 г., TestBioTech и др./Комисия, C-82/17 P, EU:C:2019:719, т. 40).

29 Не би могло обаче да се изисква в жалбата пред Общия съд срещу решението за отхвърляне на искането за вътрешно преразглеждане жалбоподателят буквално да повтори доводите си от това искане. Всъщност, от една страна, жалбоподателят трябва да може да изложи правни доводи срещу основателността на решението, постановено по искането за вътрешно преразглеждане. С тези доводи не може обаче да се изменя предметът на образуваното по искането производство, тъй като в противен случай то би било лишено от полезно действие. В частност не могат да се излагат нови доводи или доказателства, които е можело да бъдат представени още с искането за преразглеждане. От друга страна, довод, който не е представен с искането за преразглеждане, не би могъл да се счита за нов довод, чието повдигане в производството по обжалване пред Общия съд е недопустимо, ако представлява само разгръщане на вече изтъкнати в това искане доводи. За да може да се счита за разгръщане на изтъкнато преди това основание или твърдение за нарушение, новият довод трябва да има достатъчно тясна връзка с първоначално изложените основания или твърдения за нарушения, така че да може да се разглежда като резултат от обичайното развитие на обсъжданията в състезателното производство. С оглед на особеното естество на въведеното с Регламент № 1367/2006 производство по преразглеждане тази възможност трябва все пак да бъде съвместена с необходимостта да се запази полезното действие на посоченото производство, така че тя не би могла да позволи на жалбоподателя да измени предмета на това производство, като изтъкне нови основания или доказателства, които нямат достатъчно тясна връзка с твърденията за нарушения, повдигнати на етапа на искането за преразглеждане. Следователно жалбоподателят не може да се позовава на нови „контекстуални“ доводи, които са чужди на логиката на разглежданото правило за съответствие, освен ако се приеме, че подобни доводи във всички случаи са неотносими (вж. решение от 21 февруари 2024 г., PAN Europe/Комисия, T-536/22, обжалвано, EU:T:2024:98, т. 44—47 и цитираната съдебна практика).

30 При жалба срещу решение, с което се отхвърля като неоснователно искане за вътрешно преразглеждане, допустими са само основания, с които се цели да се докажат опорочаващи това решение грешки при прилагане на правото или грешки в преценката, но не и основания, които се отнасят до административния акт, чието вътрешно преразглеждане се иска (решение от 6 октомври 2021 г., ClientEarth/Комисия, C-458/19 P, EU:C:2021:802, т. 49).

31 По принцип обхватът на съдебния контрол върху решение, с което се отхвърля искане за вътрешно преразглеждане, не се различава от обхвата на съдебния контрол върху административния акт, за който се отнася това искане, ако последният подлежи на обжалване по съдебен ред (вж. в този смисъл решение от 15 декември 2016 г., TestBioTech и др./Комисия, T-177/13, непубликувано, EU:T:2016:736, т. 76 и 81).

32 Съгласно съдебната практика институциите на Съюза разполагат с широко право на преценка при извършване на комплексни оценки, като например тези, въз основа на които се разработват техническите критерии за проверка на екологичната устойчивост на икономическите дейности (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 11 май 2017 г., Dyson/Комисия, C-44/16 P, EU:C:2017:357, т. 53 и цитираната съдебна практика). В такъв случай съдебният контрол, който съдът на Съюза трябва да упражни относно правилността на мотивите на решение като обжалваното, не следва да води до замяна на преценката на Комисията с тази на съда, а цели да се провери дали решението не почива на неточни фактически констатации и дали не е опорочено поради явна грешка в преценката или злоупотреба с власт (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 4 май 2023 г., ЕЦБ/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, т. 55 и цитираната съдебна практика).

33 В това отношение съгласно постоянната съдебна практика съдът на Съюза трябва по-специално не само да провери фактическата достоверност на посочените доказателства, тяхната надеждност и непротиворечивост, но също и дали тези доказателства съдържат всички релевантни данни, които трябва да бъдат взети предвид, за да се прецени дадена сложна ситуация, както и дали могат да подкрепят направените въз основа на тях изводи (вж. решение от 4 май 2023 г., ЕЦБ/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, т. 56 и цитираната съдебна практика). Всъщност, когато дадена институция разполага с широко право на преценка, от основополагащо значение е спазването на процесуалните гаранции, сред които е нейното задължение да провери внимателно и безпристрастно всички релевантни обстоятелства на спорната ситуация (вж. решение от 4 май 2023 г., ЕЦБ/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, т. 57 и цитираната съдебна практика).

34 За да се установи, че дадена институция е допуснала явна грешка в преценката на сложни факти и че тази грешка дава основание за отмяна на обжалвания акт, трябва да има достатъчно доказателства, които да лишават от правдоподобност възприетите в акта преценки на фактите (вж. в този смисъл решения от 14 юни 2018 г., Lubrizol France/Съвет, C-223/17 P, непубликувано, EU:C:2018:442, т. 39, и от 7 май 2020 г., BTB Holding Investments и Duferco Participations Holding/Комисия, C-148/19 P, EU:C:2020:354, т. 74).

По първото основание, свързано с изготвянето на Делегирания регламент

35 Жалбоподателите оспорват отговорите, които Комисията е дала в обжалваното решение на някои въпроси от искането за вътрешно преразглеждане, свързани с изготвянето на Делегирания регламент. В трите части от това основание те твърдят, че споменатите отговори нарушават различни разпоредби.

По първата част, с която се твърди нарушение на членове 6—8 от Орхуската конвенция и на член 9 от Регламент № 1367/2006

36 Жалбоподателите твърдят, че отговорът на Комисията в обжалваното решение на искането за вътрешно преразглеждане на някои въпроси, свързани с изготвянето на Делегирания регламент, не съответства на равнището на информиране и консултиране на обществеността, предвидено в членове 6—8 от Конвенцията за достъпа до информация, участието на обществеността в процеса на вземането на решения и достъпа до правосъдие по въпроси на околната среда (ОВ L 124, 2005 г., стр. 4; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 14, стр. 204, наричана по-нататък „Орхуската конвенция“), одобрена с Решение 2005/370/ЕО на Съвета от 17 февруари 2005 година за сключване от името на Европейската общност на Конвенцията за достъп до информация, участие на обществеността в процеса на вземане на решения и достъп до правосъдие по екологични въпроси (ОВ L 124, 2005 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 14, стр. 201) и с член 9 от Регламент № 1367/2006. Първо, процесът на информиране и консултиране започнал преди приемането още на Регламент 2020/852. Второ, жалбоподателите твърдят, че отговарят на определението за „засегната общественост“ по смисъла на посочената конвенция, но че Комисията не ги приема за „заинтересовани страни“ и не ги е консултирала. Трето, през втората половина на 2020 г. и през 2021 г. понятието „информиране и участие на обществеността“ придобило различно значение, което трябвало да се вземе предвид в процедурата по консултиране. Четвърто, обжалваното решение съдържало нова информация, която не била ясно формулирана в

Делегирания регламент и не била отчетена при изготвянето му, въпреки че преди приемането му обществеността трябвало да бъде информирана и консултирана в това отношение.

37 В писмената си реплика жалбоподателите твърдят, че Комисията не посочва да им е съобщила по-конкретно информация, свързана с техническите критерии за проверка за целите на таксономията и с изготвянето на Делегирания регламент, и да им е поискала да изразят становище по този конкретен въпрос. Освен това Комисията не посочвала и какво съдържат тези становища и как са били отчетени във възможно най-голяма степен. Според жалбоподателите Делегираният регламент попада в обхвата на определението за „планове или програми“ по смисъла на член 9 от Регламент № 1367/2006.

38 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

39 В точка 48 от жалбата жалбоподателите посочват, че „законосъобразността на изготвянето на Делегирания регламент се оспорва в искането [за вътрешно преразглеждане] (приложение A.1 от жалбата, стр. 13 и 14)“. В това отношение следва да се отбележи, че споменатото искане съдържа част, озаглавена „Преразглеждане на процедурата по изготвяне на Делегирания регламент“, която започва на страница 13 със следния параграф: „[жалбоподателите] искат разпоредбите на [посочения] делегиран регламент, които се отнасят до [икономическата] дейност по производство на електроенергия от вятърна енергия, да бъдат преразгледани, като се използват етапите, предвидени в съответните разпоредби на Регламент 2020/852“. По-нататък жалбоподателите разделят доводите си на четири групи. Настоящата част се отнася до третата група доводи, изложени в двата параграфа, които гласят:

„Трето, преразглеждането на съответните технически критерии за проверка следва да включва, както изисква Орхуската конвенция, предварително информиране и консултиране на обществеността.

В частност информирането и консултирането на обществеността относно съответните технически критерии за проверка следва да се извършва въз основа на преразгледан проект на делегиран регламент“.

40 От цитираните параграфи, разглеждани във връзка с уводната част, не следва твърдение на жалбоподателите, че Делегираният регламент е приет от Комисията в противоречие с посочените текстове от Орхуската конвенция.

41 Напротив, текстът на тези параграфи по-скоро показва, че според жалбоподателите Комисията трябва да отчете някои процедурни изисквания при евентуални бъдещи вътрешни преразглеждания на Делегирания регламент.

42 Ето защо, противно на изискването от цитираната в точка 26 по-горе съдебна практика, в споменатите параграфи жалбоподателите нито са изложили конкретни и точни мотиви за искането си за вътрешно преразглеждане, за да оборят преценките, на които се основава Делегираният регламент като административен акт, нито са посочили съществени фактически обстоятелства или правни доводи, пораждащи основателни, тоест сериозни, съмнения в направените в него от Комисията преценки.

43 Комисията все пак не е длъжна, както се приема в цитираната в точка 28 по-горе съдебна практика, да се произнася по основания, различни от тези, които жалбоподателите са посочили при подаване на искането си за вътрешно преразглеждане. По-конкретно, при изготвянето и приемането на Делегирания регламент Комисията не е била длъжна по собствена инициатива да разгледа евентуални неизложени от жалбоподателите мотиви във връзка с информирането и консултирането на обществеността.

44 Следователно настоящата част не може да се приеме.

По втората част, с която се твърди нарушение на член 10, параграф 2 от Регламент № 1367/2006

45 Жалбоподателите твърдят, че в обжалваното решение Комисията не е отговорила на някои от въпросите, които са поставили в искането за вътрешно преразглеждане, и поради това е нарушила член 10, параграф 2 от Регламент № 1367/2006. Тези въпроси се отнасяли, първо, до задължението на Комисията да се запознае с целия необходим експертен опит, преди да приеме Делегирания регламент, второ, до факта, че становището на платформата за финансиране за устойчиво развитие относно техническите критерии за проверка било дадено след приемането на Делегирания регламент и трето, до факта, че Делегираният регламент, както и Делегиран регламент (ЕС) 2023/2486 на Комисията от 27 юни 2023 година за допълнение на Регламент (ЕС) 2020/852 на Европейския парламент и на Съвета чрез установяване на техническите критерии за проверка с цел определяне на условията, при които дадена икономическа дейност се квалифицира като допринасяща съществено за устойчивото използване и опазването на водните и морските ресурси, за прехода към кръгова икономика, за предотвратяването и контрола на замърсяването или за опазването и възстановяването на биологичното разнообразие и екосистемите, и с цел определяне дали тази икономическа дейност не нанася значителни вреди във връзка с постигането на някоя от другите екологични цели, и за изменение на Делегиран регламент (ЕС) 2021/2178 на Комисията по отношение на специфичното публично оповестяване на информация за тези икономически дейности (ОВ L, 2023/2486), който се отнася до другите екологични цели, не били приети според предвидения в Регламент 2020/852 график, поради което вторият делегиран регламент не бил наличен към момента на изработването на първия делегиран регламент.

46 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

47 От преписката по делото се установява, че първите два въпроса на жалбоподателите (вж. т. 45 по-горе) се отнасят до първите две групи доводи, изложени в следните четири параграфа от частта, озаглавена „Преразглеждане на процедурата по изготвяне на Делегирания регламент“:

„Първо, при разглеждането на технически критерии за проверка Платформата за финансиране за устойчиво развитие би трябвало да съветва Комисията на основание [член 20, параграф 2] от Регламент 2020/852.

Понастоящем от самия доклад на [Платформата за финансиране за устойчиво развитие] става ясно, че „на платформата е възложено да се съсредоточи върху [техническите критерии за проверка] и да формулира препоръки до Комисията за втория проект на делегиран акт относно устойчивите дейности за екологичните цели 3—6“ […].

Следователно преразглеждането следва да включва конкретни съвети от [Платформата за финансиране за устойчиво развитие] относно техническите критерии за проверка на съществения принос на производството на електроенергия от вятърна енергия за първите две екологични цели, а именно смекчаване на последиците от изменението на климата и адаптиране към изменението на климата.

От друга страна, видно от предходната точка, Делегираният регламент не отговаря на изискването по [член 23, параграф 4] от Регламент 2020/852 Комисията да събере „всички необходими експертни знания преди приемането“.

48 В първите три цитирани параграфа не се излагат конкретни съображения за редовността на приемането на Делегирания регламент. Твърдението на жалбоподателите за нередовност на тази процедура би могло да се изведе само от цитирания четвърти параграф.

49 Видно от четирите цитирани параграфа, единственият точен и конкретен мотив на жалбоподателите в искането за вътрешно преразглеждане е, че Комисията е нарушила член 23, параграф 4 от Регламент 2020/852, като не е събрала всички необходими експертни знания преди приемането и по време на изготвянето на Делегирания регламент, тъй като Платформата за финансиране за устойчиво развитие не е изразила становище относно техническите критерии за проверка във връзка с екологичните цели за смекчаване на последиците от изменението на климата и за адаптиране към изменението на климата.

50 В точка 3 от приложение I към обжалваното решение обаче Комисията посочва следното:

„Член 20, параграф 2, буква а) и съображение 38 от Регламент [2020/852] предвиждат, че Платформата съветва Комисията относно техническите критерии за проверка, а член 10, параграф 4, член 11, параграф 4 и съображение 54 от [същия] регламент изискват от Комисията да се консултира с Платформата, преди да приеме делегирани актове, съдържащи технически критерии за проверка, свързани със смекчаването на последиците от изменението на климата и с адаптирането към изменението на климата. Посочените разпоредби не уточняват реда, условията и сроковете за консултиране с Платформата, а само изискват то да се извърши преди приемането на делегираните актове.

[…]

На 19 ноември 2020 г. на основание член 10, параграф 4, член 11, параграф 4 и член 20 от Регламент [2020/852] Комисията иска от Платформата да изрази становище по проекта на делегиран акт, преди същият да бъде приет. На 20 ноември 2020 г. Комисията публикува проекта на делегиран акт за обществено обсъждане до 18 декември 2020 г. Платформата представя коментарите си по проекта на делегиран акт (с документ, достъпен на адрес https://finance.ec.europa.eu/system/files/2020-12/201218-eu-platform-on-sustainable-finance-opinion-taxonomy-delegated-act_en.pdf) на 18 декември 2020 г. в рамките на общественото обсъждане. Следователно при изготвянето и преди приемането на делегирания акт Платформата е била надлежно консултирана. Комисията приема окончателния проект едва на 4 юни 2021 г. […]“.

51 Тези ясни обяснения оборват твърдението на жалбоподателите, че „[обжалваното] решение не оспорва представянето на становището на Платформата конкретно относно техническите критерии за проверка на бъдещия делегиран регламент на 31 август 2021 г., тоест след [приемането] на Делегирания регламент на 4 юни 2021 г.“.

52 В действителност в обжалваното решение Комисията пояснява, че Платформата за финансиране за устойчиво развитие е консултирана и е представила коментарите си на 18 декември 2020 г., тоест преди приемането на Делегирания регламент, поради което твърденията на жалбоподателите в обратния смисъл са неоснователни.

53 Третият повдигнат от жалбоподателите въпрос (вж. т. 45 по-горе) се отнася до четвъртата група доводи, изложена в следните четири параграфа от частта „Преразглеждане на процедурата по изготвяне на Делегирания регламент“:

„Четвърто, съответните технически критерии за проверка следва да се разглеждат съобразно всички екологични цели по член 9 от Регламент 2020/852, взети заедно, съгласно членове 10—15 и […] 19 от Регламент 2020/852.

По-конкретно, първият делегиран акт (понастоящем Делегираният регламент), който се отнася до техническите критерии за проверка за първите две екологични цели (и принципа [за ненанасяне на значителни вреди] във връзка с постигането на други екологични цели) е трябвало да бъде приет „до 31 декември 2020 г. с цел да се гарантира прилагането му от 1 януари 2022 г.“ (член 10, параграф 6 и член 11, параграф 6 от Регламент 2020/852), докато вторият делегиран акт, който се отнася до техническите критерии за проверка за други екологични цели е трябвало да бъде приет „до 31 декември 2021 г. с цел да се гарантира прилагането му от 1 януари 2023 г.“ (параграф 5 от членове 12—15 от Регламент 2020/852).

С други думи, двата посочени по-горе делегирани акта е трябвало да бъдат […] изготвени и приети, преди първият от тях (Делегираният регламент) да започне да се прилага. Следователно, както първоначално предвижда Регламент 2020/852, Делегираният регламент би трябвало да се преразгледа, като се отчита вторият делегиран акт“.

54 Както правилно отбелязват жалбоподателите, Комисията не е разгледала този довод в обжалваното решение. А Комисията твърди, че не се е произнесла по него, тъй като с оглед на цитираната в точка 26 по-горе съдебна практика го счита за неподкрепен с доказателства и следователно за недопустим.

55 Най-напред следва да се отбележи, че параграф 6 от членове 10 и 11 от Регламент 2020/852 действително предвижда, че Комисията приема делегираните актове за установяване на технически критерии за проверка за двете екологични цели за смекчаване на изменението на климата и за адаптиране към изменението на климата „до 31 декември 2020 г. с цел да се гарантира прилагането [им] от 1 януари 2022 г.“. Параграф 5 от членове 12—15 от Регламент 2020/852 пък предвижда, че Комисията приема делегирани актове за установяване на технически критерии за проверка за четирите други екологични цели, изброени в член 9 от Регламент 2020/852, „до 31 декември 2021 г. с цел да се гарантира прилагането му от 1 януари 2023 г.“.

56 В действителност Делегираният регламент е приет от Комисията едва на 4 юни 2021 г., но все пак се прилага от 1 януари 2022 г. (член 3, втора алинея от Делегирания регламент). Делегиран регламент 2023/2486, който се отнася за останалите четири екологични цели, е приет от Комисията на 27 юни 2023 г. Той се прилага от 1 януари 2024 г. (член 6, втора алинея от този делегиран регламент).

57 Явно е следователно, че графиците за приемане, предвидени в параграф 6 от членове 10 и 11 от Регламент 2020/852, от една страна, и в параграф 5 от членове 12—15 от същия регламент, от друга страна, не са спазени.

58 Жалбоподателите твърдят, че Делегираният регламент е трябвало да бъде изготвен при отчитане на съдържанието на Делегиран регламент 2023/2486 за другите четири екологични цели. Според жалбоподателите липсата му при изготвянето на Делегирания регламент опорочава последния.

59 Приемането обаче на Делегиран регламент 2023/2486 за другите четири екологични цели след Делегирания регламент отговаря на графиците по параграф 6 от членове 10 и 11 от Регламент 2020/852, от една страна, и по параграф 5 от членове 12—15 от последния регламент, от друга страна. Дори тези графици да бяха спазени, Делегираният регламент е трябвало да бъде приет „до 31 декември 2020 г.“, докато Делегиран регламент 2023/2486 за другите четири екологични цели е трябвало да бъде приет „до 31 декември 2021 г.“. Следователно е очевидно, че последователността на двата делегирани регламента, съдържаща се в посочените разпоредби на Регламент 2020/852, е била напълно спазена, макар тези делегирани регламенти да са били приети със закъснение.

60 При тези обстоятелства, дори да се приеме, че е допустим, независимо дали на етапа на искането за вътрешно преразглеждане, или на етапа на разглеждането жалба, този довод на жалбоподателите при всички положения не може да породи основателни, тоест сериозни, съмнения в направените в Делегирания регламент от Комисията преценки.

61 Следователно разглежданата част трябва изцяло да се отхвърли.

По третата част, с която се твърди нарушение на член 10, параграф 4, член 11, параграф 4 и член 20, параграф 2 от Регламент 2020/852

62 Жалбоподателите по същество твърдят, че Платформата за финансиране за устойчиво развитие, предвидена в член 20 от Регламент 2020/852, не е надлежно консултирана преди приемането на Делегирания регламент и че това представлява нарушение на член 10, параграф 4, член 11, параграф 4 и член 20, параграф 2 от Регламент 2020/852. Според тях обжалваното решение не оборва твърдението им в искането за вътрешно преразглеждане, че споменатата платформа, както самата тя е посочила, е упълномощена да работи основно по проекта на делегиран акт за другите екологични цели. Освен това тази платформа не била консултирана конкретно за точно определените в Делегирания регламент технически критерии за проверка. При това тя представила становище по този въпрос едва след приемането на Делегирания регламент. Според жалбоподателите липсата в обжалваното решение на ангажимент от страна на Комисията да поправи посочените нарушения, също представлява нарушение на член 10, параграфи 2 и 3 от Регламент № 1367/2006.

63 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

64 Твърденията, които жалбоподателите са изложили в разглежданата част, се отнасят до първата група доводи в частта, озаглавена „Преразглеждане на процедурата по изготвяне на Делегирания регламент“.

65 Както бе припомнено в точки 50 и 52 по-горе, в обжалваното решение всъщност се пояснява, че Комисията е поканила Платформата за финансиране за устойчиво развитие да представи становище по проекта на делегиран акт преди приемането му, че на 20 ноември 2020 г. Комисията е публикувала същия проект за обществено обсъждане до 18 декември 2020 г. и че на 18 декември 2020 г. споменатата платформа е представила коментарите си по него.

66 Жалбоподателите излагат в жалбата си две съображения в това отношение, като се основават на документ, за който твърдят, че е от 31 август 2021 г. От една страна, от този документ било видно, че Платформата за финансиране за устойчиво развитие считала, че е упълномощена да работи само по отнасящия се до другите четири екологични цели втори проект на делегиран акт. От друга страна, едва в споменатия документ тази платформа изразила становище конкретно относно техническите критерии за проверка в „бъдещия делегиран регламент“.

67 Както обаче правилно посочва Комисията, документът, на който се позовават жалбоподателите, е ирелевантен в случая. Всъщност, видно от уебсайта ѝ, на 3 август 2021 г. Платформата за финансиране за устойчиво развитие публикува за обсъждане проект на становище относно техническите критерии за проверка по другите четири екологични цели, а на 30 март 2022 г. публикува окончателното становище.

68 По дефиниция посочените в точка 67 по-горе становища не се отнасят до първите две екологични цели, за които Делегираният регламент установява технически критерии за проверка. Следователно те са напълно ирелевантни в случая.

69 Освен това жалбоподателите по същество твърдят, че становището на Платформата за финансиране за устойчиво развитие от 18 декември 2020 г. е непълно, тъй като в него се разглеждали само общи въпроси и не се коментирали конкретни технически критерии за проверка. Това според жалбоподателите се дължало на обстоятелството, че Комисията ѝ изпратила проект на делегиран регламент без приложенията, в които се съдържали тези критерии.

70 В това отношение Комисията твърди, че на 19 ноември 2020 г. изпратила за становище на Платформата за финансиране за устойчиво развитие проекта на делегиран регламент, заедно с приложенията към него.

71 В случая, от данните на портала „По-добро законотворчество“ се установява, че проектът на делегиран регламент и двете приложения към него са били публикувани за обществено обсъждане в периода от 20 ноември 2020 г. до 18 декември 2020 г. В този смисъл, дори и Комисията да не е предоставила тези приложения на 19 ноември 2020 г., заедно с искането за становище по проекта, Платформата за финансиране за устойчиво развитие е имала достъп до тях още следващия ден и е могла да ги отчете при изготвянето на становището си.

72 Ето защо, след като жалбоподателите не опровергават твърдението на Комисията, че е поискала от Платформата за финансиране за устойчиво развитие да изрази становище относно проекта на делегиран регламент и приложенията към него, в които подробно се описват техническите критерии за проверка, е без значение обстоятелството, че споменатата платформа не се е произнесла подробно по тези критерии, а е направила само общи бележки.

73 Всъщност член 10, параграф 4 и член 11, параграф 4 от Регламент 2020/852, които предвиждат, че „[п]реди да приеме делегирания акт, посочен в параграф 3 от настоящия член, Комисията се консултира с Платформата, посочена в член 20, по отношение на техническите критерии за проверка, посочени в параграф 3 от настоящия член“, не могат да се тълкуват в смисъл, че не допускат приемането на делегирани актове, ако, както в случая, посочената платформа не е изразила изрично становище по всички аспекти на представените ѝ за становище проекти на тези актове.

74 С оглед на това разглежданата част, а следователно и цялото първо основание трябва да се отхвърлят.

По второто основание, свързано със смекчаването на изменението на климата

75 Второто основание се разделя на четири части: първо, нарушение на член 37 от Хартата на основните права на Европейския съюз, член 191 ДФЕС и член 19, параграф 1, буква е) от Регламент 2020/852, второ, нарушение на член 10, параграф 3, буква а) от Регламент 2020/852, трето, нарушение на член 19, параграф 1, букви а) и й) от Регламент 2020/852 и четвърто, нарушение на член 19, параграф 3 от Регламент 2020/852.

76 Жалбоподателите по същество оспорват два подхода, които считат, че Комисията е възприела при установяването на техническите критерии за проверка за производството на електроенергия от вятърна енергия. Те по същество твърдят, че Комисията, като е защитила в обжалваното решение тези два подхода въпреки доводите, които са изложили в искането си за вътрешно преразглеждане, е нарушила редица разпоредби от правото на Съюза.

77 Общият съд счита за полезно накратко да обобщи тези две критики на жалбоподателите, преди да пристъпи към анализ на изложените от тях четири части.

78 От една страна, жалбоподателите възразяват срещу липсата в критериите за техническа проверка за производството на електроенергия от вятърна енергия на изискване за ефективно измерване на емисиите на CO_2 на киловатчас (kWh) електроенергия и за спазване на определен праг. Всъщност като технически критерий за проверка за съществен принос за смекчаване на изменението на климата в точка 4.3 от приложение I към Делегирания регламент се предвижда само, че „[п]ри дейността се произвежда електроенергия от вятърна енергия“. Страните не спорят, че това на практика означава, че извършването на тази икономическа дейност се счита в Делегирания регламент за допринасящо съществено за смекчаване на изменението на климата, независимо от конкретните обстоятелства.

79 Жалбоподателите описват това положение като установяващо „освобождаване“ от задължението за извършване на реално количествено измерване на емисиите на CO_2 на kWh електроенергия, произведена от вятърна енергия, и „презумпция“, че тази дейност винаги допринася съществено за смекчаване на изменението на климата.

80 От друга страна, жалбоподателите считат, че е наложително да се вземе предвид „променливостта“ на производството на електроенергия от вятърна енергия. Количеството електроенергия, произведена чрез използване на възобновяеми източници, и по-конкретно на вятърна енергия, зависело от метеорологичните условия и най-вече от интензивността на вятъра. Следователно съоръжение за производство на електроенергия от вятърна

енергия не подавало винаги една и съща електрическа мощност на електроенергийната мрежа и следователно в крайна сметка на потребителите на електроенергия. Тази мощност била различна в зависимост от метеорологичните условия. Следователно, за да се задоволи търсенето на електроенергия във всеки един момент, можело да се наложи да се прибегне до други електроцентрали, за да се „компенсира“ „недостатъчното производство“ на електроенергия от даден ветроенергиен парк.

81 Жалбоподателите твърдят, че правилното измерване на емисиите на CO_2 от производството на електроенергия от вятърна енергия изисква да се отчитат емисиите на централите, „компенсиращи“ „недостатъчното производство“ на електроенергия от съответния ветроенергиен парк. Делегираният регламент обаче не установява задължение за отчитане на тези емисии, което жалбоподателите отново квалифицират като „освобождаване“.

82 Преди да се пристъпи към преценка на четирите части на разглежданото основание, следва да се установи допустимостта на доводите на жалбоподателите в писмото, подадено в секретариата на Общия съд на 6 декември 2023 г.

По допустимостта на доводите на жалбоподателите в писмото, подадено в секретариата на 6 декември 2023 г.

83 На 6 декември 2023 г. жалбоподателите подават в секретариата писмо, към което е приложено известието на Комисията, озаглавено „Технически насоки за прилагането на принципа за „ненанасяне на значителни вреди“ съгласно Регламента за Механизма за възстановяване и устойчивост“ (ОВ C, C/2023/111). Според тях това писмо и приложението към него са допустими на основание член 85, параграф 3 от Процедурния правилник на Общия съд като ново доказателство, тъй като споменатото известие е станало достъпно едва след подаването на жалбата и след приключването на писмената фаза на производството. Те по същество считат, че това известие потвърждава доводите им в подкрепа на второто основание, че следва да се отчете променливостта на производството на електроенергия от вятърна енергия, както и доводите им, че Комисията не е спазила технологична неутралност.

84 На 12 декември 2023 г. секретариатът уведомява страните по-конкретно, че в съдебното заседание за изслушване на устните състезания Комисията е приканена да изрази становище по допустимостта и основателността на писмото, подадено от жалбоподателите в секретариата на 6 декември 2023 г., и на приложението към него.

85 В това отношение по време на устните състезания Комисията изразява становище, което е отбелязано в протокола от съдебното заседание за изслушване на устните състезания. Тя твърди, че известието, приложено към писмото, което жалбоподателите са подали в секретариата на 6 декември 2023 г., е недопустимо и при всички положения ирелевантно.

86 Член 84, параграф 1 от Процедурния правилник предвижда, че в хода на производството не могат да се въвеждат нови основания, освен ако те не почиват на правни или фактически обстоятелства, установени в производството.

87 Съгласно съдебната практика член 84, параграф 1 от Процедурния правилник е приложим и към оплакванията или доводите (вж. решение от 14 юли 2021 г., AQ/eu-LISA, T-164/19, непубликувано, EU:T:2021:456, т. 59 и цитираната съдебна практика).

88 Както бе припомнено в точка 83 по-горе, в писмото, което подават в секретариата на 6 декември 2023 г., жалбоподателите по същество твърдят, че приложеното към посоченото писмо известие потвърждава доводите им в подкрепа на второто основание — че следва да се отчита променливостта на производството на електроенергия от вятърна енергия и че Комисията не е запазила технологична неутралност. След като основават изложените в това писмо доводи на приложеното към него известие, жалбоподателите въвеждат нови доводи по смисъла на член 84, параграф 1 от Процедурния правилник.

89 Както бе припомнено и в точка 83 по-горе, жалбоподателите твърдят, че подаденото на 6 декември 2023 г. в секретариата писмо и приложението към него са допустими, тъй като известието, за което се отнася това приложение и на което се основават изложените в писмото нови доводи, е станало достъпно едва след подаването на жалбата и след приключването на писмената фаза на производството. В този смисъл те по същество твърдят, че публикуването на посоченото известие представлява правно или фактическо обстоятелство, установено в хода на производството, по смисъла на член 84, параграф 1 от Процедурния правилник и че следователно новите доводи в това писмо са допустими.

90 Разглежданото известие действително е публикувано в Официален вестник едва на 11 октомври 2023 г., тоест след приключването на писмената фаза на производството, като жалбоподателите са уведомени за това с писмо на секретариата от 4 май 2023 г., но следва да се констатира, че двата конкретни пасажа от това известие, на които се позовават жалбоподателите, а именно първият и третият параграф от точка 2.4, озаглавена „Ръководни принципи за оценката съгласно принципа за ненанасяне на значителни вреди“, са се съдържали и в предходната редакция на това известие, публикувана в Официален вестник на 18 февруари 2021 г. (ОВ C 58, 2021 г., стр. 1), тоест преди подаването на жалбата.

91 Тъй като са публикувани преди подаването на жалбата, тези текстове не могат да се считат за правни или фактически обстоятелства, установени в производството, по смисъла на член 84, параграф 1 от Процедурния правилник. Повторното им публикуване след приключването на писмената фаза на производството не може да промени тази констатация.

92 Следователно доводите в писмото, подадено от жалбоподателите в секретариата на 6 декември 2023 г., трябва да се отхвърлят като недопустими, без да е необходимо да се анализира допустимостта на самото писмо и на приложеното към него известие.

По първата част, с която се твърди нарушение на член 37 от Хартата на основните права, на член 191 ДФЕС и на член 19, параграф 1, буква е) от Регламент 2020/852

93 Според жалбоподателите за производството на електроенергия от вятърна енергия Делегираният регламент не установява задължение за извършване на реално количествено измерване на емисиите на CO_2 на kWh електроенергия, произведена от вятърна енергия, нито за измерване на въздействието на променливостта на производството на електроенергия от вятърна енергия върху емисиите на CO_2 на kWh произведена електроенергия от всякакви енергийни източници. Напротив, Делегираният регламент се основавал на презумпцията, че производството на електроенергия от вятърна енергия е съвместимо с изискванията на Регламент 2020/852.

94 Според жалбоподателите този подход — който не отговаря на принципа на предпазните мерки, като избягва търсенето и разглеждането на убедителни научни доказателства за съответната дейност, и при който не се отчитат наличните научни и технически данни — противоречи на член 19, параграф 1, буква е) от Регламент 2020/852 и на член 191, параграф 1 ДФЕС. Този подход не водел до разумно и рационално използване на природните ресурси и не трябвало да се счита, че чрез него би могло да се установи дали съответната дейност допринася за борбата с изменението на климата по смисъла на член 191 ДФЕС. По този начин, противно на член 37 от Хартата на основните права, високото равнище на опазване на околната среда и подобряването на нейното качество не били гарантирани в съответствие с принципа на устойчиво развитие.

95 Според жалбоподателите проучванията на Междуправителствения комитет по изменението на климата (МКИК) не могат да се считат за научни данни, въз основа на които да се установяват технически критерии за проверка по смисъла на член 19 от Регламент 2020/852. Член 19, параграф 1, буква е) от посочения регламент предвиждал анализ на секторно равнище (в случая — на равнището на електроенергийния сектор) и необходимост да се сравнят резултатите от дейностите в рамките на съответния сектор с оглед на приноса им за постигане на екологичните цели. Емисиите на CO_2 за производството на един kWh електроенергия по източници и в реално време били лесно установими.

96 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

97 От преписката по делото се установява, че в частта от искането си за вътрешно преразглеждане, озаглавена „Производство на електроенергия от вятърна енергия с оглед на смекчаването на изменението на климата“, жалбоподателите посочват следното:

„Първо, цитираното твърдение не представлява „технически критерий за проверка“ по смисъла на Регламент 2020/852 и следователно не отговаря на изискването на Регламент 2020/852 по отношение на смекчаването на изменението на климата.

По-конкретно член 10, параграф 1 от Регламент 2020/852 изисква всяка дейност да „допринася съществено за стабилизиране на концентрациите на парникови газове в атмосферата на ниво, което би предотвратило опасна антропогенна намеса в климатичната система, в съответствие с дългосрочната цел по отношение на температурата съгласно Парижкото споразумение чрез предотвратяване или намаляване на емисиите на парникови газове“.

Делегираният регламент не съдържа и не се позовава на доказателство дали и доколко съществено дейността по производство на електроенергия от вятърна енергия допринася за стабилизиране, предотвратяване или намаляване на емисиите на парникови газове или за повишаване на поглъщанията на парникови газове.

Липсата на доказателства се отразява както на постигането на целите на Регламент 2020/852, така и на „техническите критерии за проверка“, които Делегираният регламент следва да установи.

От една страна, Регламент 2021/1119 (Европейски закон за климата), с който се въвеждат задължителни цели за намаляване на емисиите на парникови газове, изрично се позовава на Регламент 2020/852 във връзка с оценка на напредъка за постигане на тази цел.

От друга страна, Регламент 2018/1999 относно управлението на Енергийния съюз и на действията в областта на климата също предвижда, че възобновяемите енергийни източници следва да бъдат оценявани въз основа на съответния им реален, а не презумиран принос във връзка с емисиите на парникови газове.

Второ, посоченото отчитане в действителност не представлява критерий за техническа проверка, а предположение. Това тълкуване се потвърждава от текста на [техническото приложение] към доклада на техническа експертна група по финансиране за устойчиво развитие, в който се посочва, че „понастоящем вятърната енергия е предмет на дерогация от оценяването [на въглеродния отпечатък на продукта] или на [парниковите газове] през целия жизнен цикъл, която подлежи на редовно преразглеждане в съответствие с прага на намаляване. Понастоящем вятърната енергия се счита за допустима за таксономия, като това подлежи на редовно преразглеждане“ (стр. 218).

Трето, съображенията в [техническото приложение] към доклада на техническа експертна група по финансиране за устойчиво развитие, изложени в частта със заглавие „Обосновка“, […] не отчитат емисиите на парникови газове, дължащи се на променливостта на дейността (зависимост от вятъра и наличност и емисии, свързани с резервния капацитет при производство на електроенергия).

С други думи, променливостта на производството на електроенергия от вятърна енергия означава, че при отговора на въпроса за екологичната му устойчивост трябва да се отчита както равнището на очакваната му променливост, имайки предвид зависимостта му от структурата на обичайните вятърни условия и другите източници на производство на електроенергия (в съответната държава членка), така и свързаните с нея емисии на парникови газове и отражението им върху относимите към електроенергията за потребление емисии на парникови газове.

Четвърто, твърдението, че „при тази дейност се произвежда електроенергия от вятърна енергия“ се отнася само за производството, а не също и за потреблението на електроенергия.

Докато с ефективната мярка се цели да се определи дали дадено производство на електроенергия допринася съществено за смекчаването на изменението на климата, тоест за намаляването на емисиите на парникови газове, в контекста на брутното крайно потребление на енергия съгласно определението на това понятие, дадено в член 2, параграф 4 от Директива 2018/2001 за насърчаване използването на енергия от възобновяеми източници.

Делегираният регламент урежда по-конкретно инвестициите в капацитет за производство на електроенергия от вятърна енергия, тоест за производство на електроенергия от този източник. Ефективното намаляване на парниковите газове и следователно наличието на съществен принос за постигането на целта за адаптиране към изменението на климата не могат да се измерват само от гледна точка на равнището на парникови газове в потреблението на енергия, в случая на електроенергия.

Тази разлика между производството и потреблението на електроенергия е трябвало да бъде преодоляна в Делегирания регламент и следва да бъде преодоляна в искането вътрешно преразглеждане.

Пето, изявленията на делегацията при всички положения не са подкрепени с примери или доказателства“.

98 Най-напред, следва да се констатира, че както посочва и Комисията, в частта от искането за вътрешно преразглеждане, озаглавена „Производство на електроенергия от вятърна енергия с оглед на смекчаването на изменението на климата“, жалбоподателите въобще не споменават член 37 от Хартата на основните права и член 19, параграф 1, буква е) от Регламент 2020/852. Основаните на тези разпоредби доводи в жалбата следователно са нови и видно от цитираната в точка 28 по-горе съдебна практика, недопустими. В искането за преразглеждане не се прави позоваване и на член 191 ДФЕС, поради което основаните и на тази разпоредба доводи са нови и следователно недопустими.

99 При всички положения, макар в разглежданата част жалбоподателите по същество да твърдят, че установените в Делегирания регламент технически критерии за проверка не са основани на убедителни научни доказателства, от точка 77 от жалбата ясно следва, противно на твърденията на Комисията, че жалбоподателите не оспорват законосъобразността на Делегирания регламент, а на обжалваното решение.

100 В точка 1.1 от приложение IV към обжалваното решение Комисията отговаря на твърденията на жалбоподателите, свързани с критерия за смекчаване на изменението на климата, както следва:

„В делегирания акт се установяват технически критерии за проверка при оценяване на съществения принос и на принципа [за ненанасяне на значителни вреди] във връзка с постигането на екологичните цели на различните икономически дейности. Съществения принос за екологичните цели е уреден в членове 10—15 от Регламент [2020/852], а значителните вреди за екологичните цели са уредени в член 17 [от същия регламент]. Точният обхват на икономическите дейности е определен в делегирания акт. Тъй като [този регламент] се отнася главно до икономически дейности, извършените в него оценки не могат да обхванат анализ на цялата система. Всяка дейност се оценява с оглед на това дали има съществен принос към целите в областта на климата и дали не нанася значителни вреди на останалите екологични цели, без да се прави оценка на други, свързани с нея дейности. При този подход е невъзможно да се отчита променливостта на съответните дейности.

В оценката на въздействието върху изменението на климата, приложена към делегирания акт, са изложени съображенията за прилагане на технологично неутрален и основан на жизнения цикъл праг с количествено изражение от 100 g CO_2 на kWh за всички дейности за производство на електроенергия. В нея са изложени и основанията за въвеждане на дерогация от задължението за изчисляване на емисиите за целия жизнен цикъл и фактическо освобождаване от задължението за спазване на технологично неутрален праг. Въз основа на убедителни научни доказателства, представени по-специално от МКИК […] и основани на глобални данни за емисиите през целия жизнен цикъл на технологиите за доставка на електроенергия, Комисията, следвайки подхода на [Групата на техническите експерти по въпросите на устойчивите ресурси (GET)], решава да изключи някои дейности от този праг. Тя прави това само за случаите, при които средната стойност на емисиите за целия жизнен цикъл е под 100 g CO_2 на kWh. Според данните на МКИК емисиите на [парникови газове (ПГ)] за целия жизнен цикъл на вятърната енергия (както на сушата, така и в морето) са значително под определения праг (максимални емисии от 56 g CO_2 на kWh). Следователно прагът винаги ще е спазен от дейността по производство на

електроенергия от вятърна енергия, а другото приложимо изискване е само изчисляване на жизнения цикъл според една от трите алтернативни технологии. Като взе предвид резултатите от проучванията на МКИК относно емисиите през целия жизнен цикъл, признаването на факта, че критериите биха били сведени до административна процедура при някои дейности с ниски емисии, както и ориентацията на европейската енергийна политика, която насърчава бързото внедряване на възобновяеми енергийни източници и отчита изискването по член 19, параграф 1, буква к) от Регламент [2020/852] критериите да бъдат лесни за използване, Комисията е решила да освободи вятърната енергия от задължението да отговаря на количествените технически критерии за проверка за дейностите за производство на електроенергия“.

101 Следователно в обжалваното решение, както и в Делегирания регламент Комисията ясно излага съображенията, поради които е решила да установи технически критерии за проверка дали производството на електроенергия от вятърна енергия отговаря на критерия за съществен принос за смекчаване на изменението на климата. Тя се позовава на приложената към Делегирания регламент оценка на въздействието, от която е видно, че се е основала на убедителни научни доказателства, представени по-конкретно от МКИК.

102 В точка 77 от писмената си реплика жалбоподателите посочват, че „[ц]итираните [от Комисията] проучвания могат да обосноват двете освобождавания и презумпцията, но не представляват научни доказателства и не могат да обосноват установяването на „технически критерии за проверка“ по смисъла на член 19 от Регламент 2020/852“. Жалбоподателите твърдят, че е налице „противоречие“ (т. 78 от писмената реплика) и че разпоредба от Регламент 2020/852 задължава Комисията да извърши „анализ на секторно равнище (в случая на равнището на електроенергийния сектор) и [да] сравни резултатите от дейностите в съответния сектор с оглед на съответния им принос за постигане на екологичните цели“ (т. 80 от писмената реплика), а „[д]вете освобождавания и презумпции“ правят това невъзможно (т. 81 от писмената реплика).

103 В това отношение следва да се отбележи, от една страна, че текстът, цитиран от жалбоподателите в точка 79 от писмената реплика, всъщност е от член 19, параграф 1, буква й), а не от член 19, параграф 1, буква е) от Регламент 2020/852 Първата от тези разпоредби обаче въобще не е спомената нито в искането за вътрешно преразглеждане, нито в разглежданата част от жалбата. Поради това доводите, основани на тази разпоредба, са недопустими.

104 От друга страна, в точка 77 от писмената си реплика жалбоподателите изрично признават, че в обжалваното решение Комисията се е основала на научни доказателства. По този начин те сами оборват довода си, че Комисията не се е основала на убедителни научни доказателства. Останалите доводи, които са изложени в писмената реплика и с които се твърди, че техническите критерии за проверка не съответстват на Регламент 2020/852 по други причини, са недопустими, тъй като са нови.

105 След като жалбоподателите признават, че съгласно обжалваното решение техническите критерии за проверка за съществен принос за смекчаване на изменението на климата чрез производството на електроенергия от вятърна енергия са основани на убедителни научни доказателства, разглежданата част във всички случаи трябва да се отхвърли като неоснователна.

По втората част, с която се твърди нарушение на член 10, параграф 3, буква а) от Регламент 2020/852

106 Жалбоподателите твърдят, че Делегираният регламент — като не установява задължение за реално количествено измерване на емисиите на CO_2 на kWh електроенергия, произведена от вятърна енергия, нито за измерване на въздействието на променливостта на производството на електроенергия от вятърна енергия върху емисиите на CO_2 на kWh произведена електроенергия от всички енергийни източници — не съответства на член 10, параграф 3 от Регламент 2020/852, който изисква да се установи дали и доколко съответната дейност допринася съществено за стабилизиране на концентрациите на парникови газове в атмосферата. Твърденията на Комисията в обжалваното решение, че отчитането на променливостта на дейността е невъзможно, показвали, че тя била наясно с тази ѝ особеност. Като не я отчела, Комисията допуснала явна грешка в преценката. Подходът на Комисията означавал избягване на всеобхватна оценка на въздействието върху околната среда на дейността като цяло. При условията на евентуалност, жалбоподателите твърдят, че Комисията превишила предоставените ѝ с член 10, параграф 3, буква а) от посочения регламент правомощия, като решила, че не следва да се извършва нито реално количествено измерване на емисиите на CO_2 на kWh електроенергия, произведена от вятърна енергия, нито измерване на въздействието на променливостта на тази дейност.

107 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

108 Най-напред следва да се отбележи, че макар доводите, изложени от жалбоподателите в жалбата, да създават впечатление, че са насочени срещу Делегирания регламент, от точка 82 от жалбата недвусмислено следва, че отговорът на Комисията в обжалваното решение на искането за вътрешно преразглеждане противоречи на член 10, параграф 3, буква а) от Регламент 2020/852. Ето защо трябва да се приеме, че тези доводи се отнасят до посоченото решение.

109 Член 10, параграф 3, буква а) от Регламент 2020/852 предвижда, че „Комисията приема делегиран акт […] за […] допълване на параграфи 1 и 2 на настоящия член във връзка с установяването на технически критерии за проверка, за определяне условията, при които дадена икономическа дейност се квалифицира като допринасяща съществено за смекчаване на изменението на климата“.

110 Член 10, параграф 3, буква а) от Регламент 2020/852 се отнася единствено до „условията, при които“ се счита, че дадена дейност допринася съществено за смекчаване на изменението на климата. Следователно жалбоподателите неоснователно твърдят, че тази разпоредба изисква да се „установи дали и в каква степен дейността“ би имала такъв принос. В посочената разпоредба всъщност въобще не се споменава за преценка, която да е с количествено изражение в смисъл на спазване на определен праг.

111 Освен това във втория параграф, цитиран в точка 100 по-горе, Комисията по същество твърди, че поради причините, посочени в оценката на въздействието на Делегирания регламент, счита, че всяка дейност по производство на електроенергия (тоест независимо от използваната технология), която причинява емисии под прага от 100 g CO_2 на kWh, основан на жизнения цикъл, допринася съществено за смекчаването на изменението на климата.

112 В искането си за вътрешно преразглеждане и в писмените си изявления жалбоподателите не посочват обстоятелства, които да оборят съображението, посочено в точка 111 по-горе и обосноваващо възприетия от Комисията подход.

113 По-нататък, във втория параграф, цитиран в точка 100 по-горе, Комисията обяснява, че видно от данните на МКИК, „емисиите на [парникови газове] за целия жизнен цикъл на вятърната енергия (както на сушата, така и в морето) са доста под определения праг (максимални емисии от 56 g CO_2 на kWh)“.

114 Следователно, противно на твърденията на жалбоподателите, от обжалваното решение е видно, че Комисията е приложила праг с количествено изражение. След като при дейността по производство на електроенергия от вятърна енергия този праг винаги би бил спазен, Комисията по същество приема, че не е необходимо във всеки конкретен случай да се проверява спазването му.

115 Единственият довод на жалбоподателите, с който би могла да се обори констатацията на Комисията, че при производството на електроенергия от вятърна енергия прагът от 100 g CO_2 на kWh (който праг не е оспорен от жалбоподателите, вж. т. 112 по-горе) винаги е спазен, е „променливостта“ на производството на електроенергия от вятърна енергия.

116 В това отношение в първия параграф, цитиран в точка 100 по-горе, Комисията обяснява, че именно Делегираният регламент определя точния обхват на различните икономически дейности. Според нея, „[т]ъй като Регламент [2020/852] се отнася главно до икономически дейности, извършените в него оценки не могат да обхванат анализ на цялата система“, като „[в]сяка дейност се оценява с оглед на това дали има съществен принос към целите в областта на климата и дали не нанася значителни вреди на останалите екологични цели, без да се прави оценка на други, свързани с нея дейности“, и „[п]ри този подход е невъзможно да се отчита променливостта на съответните дейности“.

117 Най-напред, от различни разпоредби на Регламент 2020/852 недвусмислено следва, че той се основава на идеята за установени с него или въз основа на него критерии за преценка дали конкретни „икономически дейности“ могат да се считат за екологично устойчиви.

118 В своя член 1, параграф 1 Регламент 2020/852 предвижда, че „установява[…] критериите, определящи дали дадена икономическа дейност се квалифицира като екологично устойчива, за целите на установяването на степента на екологична устойчивост на дадена инвестиция“.

119 Второ, член 3 от Регламент 2020/852 предвижда, че „икономическата дейност се квалифицира като екологично устойчива, когато същата икономическа дейност“ отговаря на определени условия.

120 Трето, член 10, параграф 1 от Регламент 2020/852 предвижда, че [д]адена икономическа дейност се квалифицира като допринасяща съществено за смекчаване на изменението на климата, когато тази дейност допринася съществено за стабилизиране на концентрациите на парникови газове в атмосферата на ниво, което би предотвратило опасна антропогенна намеса в климатичната система, […] чрез предотвратяване или намаляване на емисиите на парникови газове“.

121 Четвърто, член 10, параграф 3, буква а) от Регламент 2020/852 предвижда, че Комисията приема делегиран акт за „допълване на параграфи 1 и 2 на настоящия член във връзка с установяването на технически критерии за проверка, за определяне условията, при които дадена икономическа дейност се квалифицира като допринасяща съществено за смекчаване на изменението на климата“.

122 Следователно Комисията правилно е структурирала Делегирания регламент, като е предвидила в приложения I и II точки за всяка уредена в него икономическа дейност. Жалбоподателите впрочем не оспорват този подход.

123 Точка 4.3 от приложение I и точка 4.3 от приложение II към Делегирания регламент са озаглавени „Производство на електроенергия от вятърна енергия“ и в тях Комисията дава следното „[о]писание за дейността“: „[и]зграждане или експлоатация на съоръжения за производството на електроенергия от вятърна енергия“.

124 Следователно е очевидно, че разглежданата икономическа дейност е определена по такъв начин, че от една страна, се отнася само до производството на електроенергия, а от друга страна, единственият имащ значение в случая източник на енергия е вятърната енергия. Тази икономическа дейност обаче не се отнася, от една страна, до предоставянето на електроенергия на крайни клиенти, а от друга страна, до производството на електроенергия от други енергийни източници.

125 По-нататък, Комисията отбелязва, че производството на електроенергия от вятърна енергия е „променливо“, в смисъл че не предоставя постоянна електрическа мощност, а мощност, която варира в зависимост от метеорологичните условия.

126 Комисията обаче приема, че „е невъзможно да се отчита променливостта“, тъй като по същество „компенсирането“ на „недостига“ на електроенергия от съоръжение за производство на електроенергия от вятърна енергия от други енергийни източници не спада към първата дейност, и че такива „други дейности“ и „свързани дейности“ няма да бъдат оценявани в този контекст.

127 В тази позиция не са допуснати явни грешки в преценката.

128 От една страна, с оглед на точки 117—122 по-горе Комисията правилно приема, че съгласно Регламент 2020/852 дадена икономическа дейност по принцип трябва да се оценява индивидуално.

129 От друга страна, Комисията правилно приема, че променливостта при производството на електроенергия от вятърна енергия много трудно би могла да се определи количествено, както и да се установи въздействието ѝ.

130 На първо място, макар да е вярно, както по същество твърдят жалбоподателите, че наличните до момента данни разкриват известни колебания в общото производство на електроенергия от вятърна енергия в някои географски райони, тези данни все пак са за твърде големи географски райони и не позволяват да се направи сигурен извод какво би било реалното бъдещо производство на конкретна инсталация за производство на електроенергия от вятърна енергия.

131 На второ място, Комисията правилно приема, че въздействието на променливостта на производството на електроенергия от вятърна енергия зависи преди всичко от технологиите, които биха могли да се използват за компенсиране на евентуално слабо производство от вятърна енергия. Не е възможно обаче да се предвидят точните технологии, които биха могли да се използват, за да се компенсира слабото производство от вятърна енергия на дадена инсталация.

132 На трето място, при всички положения ставало въпрос за фактори, които не зависели от тези, които осъществяват дейност по производство на електроенергия от вятърна енергия. Отчитането на такива трудно установими външни фактори създавало обаче сериозни затруднения за операторите на инсталации за производство на електроенергия от вятърна енергия. Това, както правилно посочва Комисията, би противоречало на член 19, параграф 1, буква к) от Регламент 2020/852, съгласно който техническите критерии за проверка „са лесни за използване и са определени по начин, който да улесни проверката на спазването им“.

133 От това следва, че Комисията не е допуснала явна грешка в преценката, като не е отчела променливостта на производството на електроенергия от вятърна енергия.

134 С оглед на изложеното следва да се заключи, че с доводите си жалбоподателите не оборват съображението на Комисията, съгласно което при производството на електроенергия от вятърна енергия прагът от 100 g CO_2 на kWh винаги е спазен (вж. т. 114 и 115 по-горе).

135 Следователно доводът на жалбоподателите, че Комисията не е приложила праг с количествено изражение, както и цялата разглеждана част, в подкрепа на която този довод е представен, трябва да се отхвърлят.

По третата част, с която се твърди нарушение на член 19, параграф 1, букви а) и й) от Регламент 2020/852

136 Според жалбоподателите обжалваното решение не отговаря на член 19, параграф 1, буква а) от Регламент 2020/852, нито на съдържащия се в него принцип на технологична неутралност, разглеждан във връзка с член 19, параграф 1, буква й) от същия регламент, който задължава Комисията да гарантира, че дейностите се третират еднакво, ако допринасят еднакво за постигането на екологичните цели. Възприетият от Комисията подход противоречал на технологичната неутралност, тъй като не отчитал променливостта. Тя била характеристика, определяща нивото на емисиите на CO_2 на kWh електроенергия в съответната електроенергийна система като цяло. Ето защо следвало да се вземат предвид емисиите на CO_2 на kWh електроенергия, произведена от алтернативни източници, за компенсиране на променливостта на производството на електроенергия от вятърна енергия.

137 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

138 Налага се изводът, до който стига и Комисията, че искането за вътрешно преразглеждане не съдържа абсолютно нищо, което би могло да се тълкува в смисъл, че „принципът на технологична неутралност“, предвиден според жалбоподателите в член 19, параграф 1, буква а) от Регламент 2020/852, или еднаквото третиране на дейности, които допринасят еднакво за екологичните цели, предвидено в член 19, параграф 1, буква й) от същия регламент, не са били спазени.

139 Следователно изложените в подкрепа на разглежданата част доводи са нови и съгласно цитираната в точка 28 по-горе съдебна практика трябва да се отхвърлят като недопустими.

140 С оглед на това разглежданото основание трябва да се отхвърли.

По четвъртата част, с която се твърди нарушение на член 19, параграф 3 от Регламент 2020/852

141 Жалбоподателите твърдят, че като е обявила в обжалваното решение, че не е възможно да се вземе предвид променливостта на производството на електроенергия от вятърна енергия, Комисията е нарушила член 19, параграф 3 от Регламент 2020/852, който предвижда, че техническите критерии за проверка трябва да гарантират, че дейностите по производство на електроенергия, при които се използват твърди изкопаеми горива, не се квалифицират като екологично устойчиви икономически дейности. Променливостта била неизбежна характеристика на производството на електроенергия от вятърна енергия, а потреблението на електроенергия изисквало постоянно снабдяване с електроенергия при поискване. При тези обстоятелства посочената разпоредба задължавала Комисията да прецени дали и до каква степен производството на електроенергия от твърди изкопаеми горива няма de facto да се счита за екологично устойчиво. Комисията трябвало да установи специфичен технически критерий за проверка, за да гарантира, че променливостта на производството на електроенергия от вятърна енергия не предполага системното използване на твърди изкопаеми горива от източниците за производство на електроенергия, които електроенергийната мрежа използва, за да компенсира променливостта.

142 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

143 Следва да се отбележи, че както посочва и Комисията, в искането за вътрешно преразглеждане жалбоподателите не твърдят нарушение на член 19, параграф 3 от Регламент 2020/852 и липса на изключване от техническите критерии за проверка на възможността дейностите по производство на електроенергия, при които се използват твърди изкопаеми горива, да бъдат приети за екологично устойчиви икономически дейности.

144 Освен това, противно на твърденията на жалбоподателите, довод, изведен изрично от член 19, параграф 3 от Регламент 2020/852, също не може да се счита за просто допълнение на доводите, с които жалбоподателите, от една страна, оспорват твърдението на Комисията, че не е възможно да се отчете променливостта на производство на електроенергия от вятърна енергия, и от друга страна, се позовават на мястото, което тази дейност заема в цялостното производство на електроенергия. Всъщност с тези доводи жалбоподателите твърдят, на първо място, нарушение на член 10, параграф 3, буква а) от посочения регламент, като това им твърдение беше разгледано заедно с втората част от второто основание, докато с разглежданата тук част се твърди нарушение на член 19, параграф 3 от този регламент. Като се има предвид, че основанията, на които се позовават жалбоподателите, са различни, не може да се приеме, че разглежданата част има достатъчно тясна връзка с втората част от второто основание, за да може да се разглежда като резултат от обичайното развитие на обсъжданията в състезателното производство по смисъла на съдебната практика, цитирана в точка 29 по-горе.

145 Следователно изложените в подкрепа на разглежданата част доводи са нови и съгласно цитираната в точка 28 по-горе съдебна практика трябва да се отхвърлят като недопустими.

146 С оглед на това второто основание трябва да се отхвърли изцяло.

По третото основание, свързано с адаптирането към изменението на климата

147 Жалбоподателите по същество твърдят, че в обжалваното решение Комисията не е отговорила на някои от доводите, които са изложили в искането за вътрешно преразглеждане и които се отнасят до техническите критерии за проверка при преценка на съществения принос за адаптирането към изменението на климата, както и че така е нарушила член 10, параграф 2 от Регламент № 1367/2006. Първо, Комисията не разгледала и не оспорила съдържащото се в искането твърдение, че техническите критерии за проверка, възприети в Делегирания регламент, са в противоречие с член 11, параграфи 1 и 3 от Регламент 2020/852. Второ, тя не отговорила и на изложените в искането доводи, че техническите критерии за проверка не били достатъчно точни, тъй като не дефинирали някои понятия, като например това за „физически и нефизически решения, осигуряващи съществено намаление на най-важните физически климатични рискове, които са съществени за тази дейност“. Трето, тя не отговорила на довода за липса на метод за проверка на съществения принос и за липса на дефиниция на понятието „предварително определени показатели“. Четвърто, тя не се произнесла по въпроса дали трябва да се вземе предвид фактът, че вятърната енергия зависи от метеорологичните условия. Пето, тя не посочила нищо по въпроса дали дейността не трябва да се дефинира от гледна точка на потреблението на енергия.

148 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

149 Както сами признават в съдебното заседание за изслушване на устните състезания и както разкрива начинът, по който са формулирали третото си основание, жалбоподателите единствено твърдят, че в обжалваното решение Комисията не е отговорила на някои от съдържащите се в искането за вътрешно преразглеждане доводи.

150 Член 10, параграф 2 от Регламент № 1367/2006 предвижда, че „[и]нституцията […] на Съюза […] разглежда всяко [искане за вътрешно преразглеждане] […] Институцията […] посочва своите аргументи в писмен отговор“.

151 Това задължение за мотивиране на отговора на искане за вътрешно преразглеждане по член 10, параграф 2 от Регламент № 1367/2006 следва да се тълкува по същия начин като задължението за мотивиране по член 296, втора алинея ДФЕС и член 41, параграф 2, буква в) от Хартата на основните права.

152 Следва всъщност да се припомни, от една страна, че съгласно член 296, втора алинея ДФЕС правните актове на институциите на Съюза са мотивирани, а от друга страна, че правото на добра администрация, закрепено в член 41 от Хартата на основните права, предвижда задължение за институциите, органите, службите и агенциите на Съюза да мотивират своите решения.

153 Мотивите на решението на институция, орган, служба или агенция на Съюза са от особено значение, тъй като позволяват на заинтересованото лице да реши, разполагайки с цялата необходима информация, дали да подаде жалба срещу това решение, както и на

компетентната юрисдикция да упражни своя контрол. Те следователно представляват едно от условията за ефективността на съдебния контрол, гарантиран от член 47 от Хартата на основните права (вж. решение от 15 юли 2021 г., Комисия/Landesbank Baden-Württemberg и CRU, C-584/20 P и C-621/20 P, EU:C:2021:601, т. 103 и цитираната съдебна практика).

154 От практиката на Съда следва също, че тези мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и с контекста на приемането му. В тази насока не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите са достатъчни, следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя, и по-специално на интереса, който адресатите на акта могат да имат от получаване на разяснения. Следователно увреждащият акт е достатъчно мотивиран, щом е издаден в познат за заинтересованото лице контекст, който му позволява да разбере обхвата на наложената му мярка (вж. решение от 15 юли 2021 г., Комисия/Landesbank Baden-Württemberg и CRU, C-584/20 P и C-621/20 P, EU:C:2021:601, т. 104 и цитираната съдебна практика).

155 В този смисъл се приема, че мотивите могат да бъдат и имплицитни, при условие че дават възможност на заинтересованите лица да разберат причините, поради които са постановени мерките, а на компетентния съд — да разполага с достатъчно данни, за да упражни своя контрол (вж. решение от 13 юли 2011 г., General Technic-Otis и др./Комисия, T-141/07, T-142/07, T-145/07 и T-146/07, EU:T:2011:363, т. 302 и цитираната съдебна практика).

156 Следователно жалбоподателите неоснователно твърдят, че Комисията е била длъжна да отговори поотделно на всеки конкретен въпрос от искането за вътрешно преразглеждане. Доколкото от обжалваното решение имплицитно следва, че Комисията е отхвърлила въпрос, повдигнат от жалбоподателите в посоченото искане, не може да се констатира, че Комисията е нарушила член 10, параграф 2 от Регламент № 1367/2006, като не е отговорила отделно на този въпрос.

157 На първо място, жалбоподателите посочват, че в обжалваното решение Комисията въобще не е разгледала твърдяното противоречие между техническите критерии за проверка и условията по член 11, параграфи 1 и 3 от Регламент 2020/852.

158 В това отношение жалбоподателите се позовават на следните пасажи от искането за вътрешно преразглеждане:

„Първо, четирите точки, представени като технически критерии за проверка, не се отнасят до нито едно от двете условия по член 11, параграф 1 от Регламент 2020/852, свързани с установяването на съществен принос за адаптиране към изменението на климата:

[…]

Както са формулирани понастоящем, четирите точки не позволяват да се определи до каква степен производството на електроенергия от вятърна енергия може да допринесе за адаптирането към изменението на климата. Следователно не е възможно да се прецени дали подобен принос може да се счита за *съществен*“.

159 От разглежданите пасажи, към които жалбоподателите изрично препращат, е очевидно, че този довод, изложен в жалбата, трябва да се разбира в смисъл, че Комисията не е изразила становище по твърдението в искането за вътрешно преразглеждане, че по същество техническите критерии за проверка не са количествени и поради това не позволяват нито да се прецени обхватът на приноса за адаптиране към изменението на климата, нито дали този принос е съществен.

160 В приложение IV към обжалваното решение се съдържа част, озаглавена „Производство на електроенергия от вятърна енергия за адаптиране към изменението на климата“, в която Комисията обяснява следното:

„Подходът на Комисията по отношение на адаптирането към изменението на климата, предвиден в допълнение A към приложение I и приложение II към Делегирания регламент, е обяснен в [точки] 1.2 и 2.3 от приложение III по-горе в отговор на твърдения на друго лице[, подало искане за вътрешно преразглеждане], изложени в точки 106 и 107, 161—177 и 381—389 от искането му. Там Комисията обяснява, че подходът ѝ по отношение на адаптирането към изменението на климата е в съответствие с [член] 11, параграф 1, [член] 17, параграф 1, буква б) и [член] 19, параграф 1 от [Регламент 2020/852]. Поради причините, изложени в тези части от отговора на Комисията, твърденията на жалбоподателите са неоснователни“.

161 В точка 1.2 от приложение III към обжалваното решение, озаглавена „Критерии за адаптиране към изменението на климата“, Комисията посочва по-специално следното:

„Подходът на Комисията е обяснен на стр. 30 [и] 31 от оценката на въздействието върху изменението на климата, приложена към делегирания акт, в която се посочва:

[…]

За съществен принос към за адаптиране към изменението на климата са установени единни технически критерии за проверка, които са предимно качествени и насочени към процесите за повечето адаптирани дейности, както и специфични и съобразени с конкретните нужди критерии за ограничен брой спомагащи дейности. Предимно качественият характер на критериите е резултат от липсата на приемливи измерваеми референтни показатели или параметри за установяване на количествени критерии за проверка за адаптиране на този етап, както и на относителната липса на количествени цели за адаптиране, определени на национално, секторно или поднационално равнище. Установяването на единни и съгласувани за всички сектори на икономиката качествени критерии за адаптираните дейности е подкрепено и от коментарите относно адаптирането, получени от заинтересованите страни в отговор на поканата от 2019 г. на [GET] за предоставяне на данни […]

От този откъс следва, че:

[…]

Предимно качественият характер на критериите е резултат от липсата на приемливи измерваеми референтни показатели или параметри за установяване на количествени критерии за проверка за адаптиране на този етап, както и на относителната липса на количествени цели за адаптиране, определени на национално, секторно или поднационално равнище.

Този подход е в съответствие с оправомощаването по член 11, параграф 3 от Регламент [2020/852] и с изискванията по член 19, параграф 1 [от този регламент], и по-специално с изискването по член 19, параграф 1, буква в), който предвижда, че техническите критерии за проверка „имат количествено изражение и съдържат прагове, доколкото е възможно, а в противен случай са качествени критерии“.

Следователно Комисията не е злоупотребила с предоставените ѝ правомощия, като е решила:

[…]

Да се предвидят единни качествени правила за адаптираните дейности“.

162 Ето защо се налага изводът, че в обжалваното решение Комисията в действителност е обяснила защо е установила технически критерии за проверка, които са качествени, а не с количествено изражение. В него тя обяснява защо счита този подход за съобразен с Регламент 2020/852, а именно с оглед на член 19, параграф 1, буква в) от посочения регламент, съгласно който техническите критерии за проверка „имат количествено изражение и съдържат прагове, доколкото е възможно, а в противен случай са качествени критерии“. Според нея липсват приети критерии с количествено изражение.

163 От това следва, че в действителност Комисията е отговорила на този довод, изложен от жалбоподателите в искането за вътрешно преразглеждане.

164 На второ място, жалбоподателите твърдят, че в обжалваното решение Комисията не е отговорила на довода им, че дори да се приемат за съвместими с член 11 от Регламент 2020/852, техническите критерии за проверка не позволяват достатъчно точна техническа проверка на дейността, тъй като не били дефинирани понятия като това за „физически и нефизически решения, осигуряващи съществено намаление на най-важните физически климатични рискове, които са съществени за тази дейност“.

165 Жалбоподателите подчертават, че са повдигнали разглеждания довод в следния пасаж от искането за вътрешно преразглеждане:

„Второ, дори да се приеме, че критериите, посочени в точка 4.3 от приложение II към Делегирания регламент, отговарят на условията по посочения по-горе член 11, параграф 1, четирите точки не позволяват достатъчно точна техническа проверка на дейността.

Що се отнася до първата точка („решения за адаптиране“), понятието „физически и нефизически решения“ не е дефинирано и условието, че тези решения „осигурява[т] съществено намаление на най-важните физически климатични рискове, които са съществени за тази дейност“, е неясно и не позволява обективно измерване на резултатите от тази дейност.

Втората точка („физически климатични рискове“) и третата точка („най-добри практики и наличните насоки“) създават презумпция за съществен принос на дейността за адаптиране към изменението на климата, без да излагат съображения в това отношение“.

166 Най-напред, следва да се отбележи, че с третия параграф от цитата в точка 165 по-горе не се твърди липса на дефиниция на понятия, използвани в Делегирания регламент, и следователно е без значение в случая.

167 Освен това, макар в жалбата жалбоподателите да критикуват по-общо липсата на дефиниции на понятия, използвани в техническите критерии за проверка, важно е да се подчертае, че в искането за вътрешно преразглеждане те в действителност твърдят липса на дефиниция само на определени понятия, а именно на това за „физически и нефизически решения, осигуряващи съществено намаление на най-важните физически климатични рискове, които са съществени за тази дейност“, което също е посочено като пример („понятия като“). Следователно доводите им са допустими само доколкото се отнасят до липсата на отговор на твърдението за липса на дефиниция на тези понятия.

168 В това отношение посоченото в точка 160 по-горе обяснение не позволява да се открият обстоятелства, които могат да се тълкуват като пряк отговор на Комисията на разглеждания довод.

169 Въпреки това по съображенията, изложени в точки 155 и 156 по-горе, не може да се констатира, че Комисията е нарушила член 10, параграф 2 от Регламент № 1367/2006, тъй като не е отговорила отделно на разглеждания довод, ако от обжалваното решение имплицитно следва, че го е отхвърлила.

170 В това отношение Комисията твърди, че „от обжалваното решение ясно следва, че техническите критерии за проверка във връзка с адаптирането към изменението на климата, посочени в делегирания акт по отношение на [производството на електроенергия от вятърна енергия], са в съответствие с член 11 от Регламент [2020/852] и че следователно не е необходимо да се отговаря на всеки от доводите на жалбоподателите“. В този смисъл тя по същество приема, че посоченото решение съдържа общо твърдение, че техническите критерии за проверка за адаптиране към изменението на климата съответстват на всички изисквания на посочения регламент, и по-конкретно на тези по член 11 от него.

171 По-конкретно, Комисията препраща към точка 1.2 от приложение IV към обжалваното решение, която на свой ред препраща към точки 1.2 и 2.3 от приложение III към същото решение.

172 Както бе посочено в точка 160 по-горе, в точка 1.2 от приложение IV към обжалваното решение Комисията обяснява, че „подходът [ѝ] по отношение на адаптирането към изменението на климата […] е обяснен в [точки] 1.2 и 2.3 от приложение III [към това решение] в отговор на твърдения на друго лице [подало искане за вътрешно преразглеждане]“, и че „[там] обяснява, че подходът ѝ по отношение на адаптирането към изменението на климата е в съответствие с [член] 11, параграф 1, [член] 17, параграф 1, буква б) и [член] 19, параграф 1 от [Регламент 2020/852]“. Според нея „[п]оради причините, изложени в тези части от [обжалваното решение], твърденията на жалбоподателите са неоснователни“.

173 Освен това в точка 2.3 от приложение III към обжалваното решение Комисията стига до извода, че подходът ѝ по отношение на техническите критерии за проверка, позволяващи да се определи дали дадена икономическа дейност не причинява значителни вреди във връзка с постигането на екологичната цел за адаптиране към изменението на климата, „е в съответствие с [член] 10, параграф 3, [член] 19, параграф 1 и [член] 17, параграф 1, буква б) от [Регламент 2020/852], тълкувани в светлината на член 11, параграф 1, буква а) [от същия регламент]“.

174 Следователно, видно от точка 1.2 от приложение IV към обжалваното решение, разглеждана във връзка с точки 1.2 и 2.3 от приложение III към същото решение, Комисията приема, че предвидените в Делегирания регламент технически критерии за проверка, свързани с адаптирането към изменението на климата, и в частност тези за разглежданото по делото производство на електроенергия от вятърна енергия, са в съответствие с всички изисквания на Регламент 2020/852, и по-конкретно с изискванията по член 11 от този регламент.

175 При тези обстоятелства следва да се заключи, че с общото си твърдение за съответствие Комисията имплицитно е отхвърлила разглеждания довод.

176 По съображенията, изложени в точки 155 и 156 по-горе, не може да се приеме, че при анализа на разглеждания тук довод Комисията не е изпълнила задължението си за мотивиране по член 10, параграф 2 от Регламент № 1367/2006.

177 На трето място, жалбоподателите твърдят, че в обжалваното решение Комисията не е отговорила на довода им за липса на метод за проверка дали е налице съществен принос и за определяне на това какво представляват „предварително определените показатели“.

178 Този им довод се съдържал в следния параграф от искането за вътрешно преразглеждане:

„Трето, четвъртата точка („допълнителни условия, на които трябва да отговарят внедряваните решения“) също не позволява извършването на проверка. По-конкретно не е обяснено понятието за предварително определени показатели в [точка 4,] буква г) [от таблицата, озаглавена „Съществен принос за адаптиране към изменението на климата“]“.

179 Макар в обжалваното решение да не отговаря пряко на разглеждания довод, Комисията все пак общо посочва, че предвидените в Делегирания регламент технически критерии за проверка, свързани с адаптирането към изменението на климата, и по-конкретно тези за разглежданото по делото производство на електроенергия от вятърна енергия, са в съответствие с всички изисквания на Регламент 2020/852, и по-специално с тези по член 11 от него (вж. т. 172—174 по-горе). Следователно тя имплицитно е отхвърлила този довод (вж. по аналогия т. 175 по-горе).

180 По съображенията, изложени в точки 155 и 156 по-горе, не може да се приеме, че при анализа на разглеждания тук довод Комисията не е изпълнила задължението си за мотивиране по член 10, параграф 2 от Регламент № 1367/2006.

181 На четвърто място, жалбоподателите считат, че в обжалваното решение не се споменава нищо по въпросите, от една страна, дали техническите критерии за проверка на съществения принос за адаптирането към изменението на климата могат да не отчитат

факта, че дейността зависи от метеорологичните условия, и от друга страна, дали дейността трябва да е свързана по-скоро с потреблението на енергия, отколкото с производството на енергия.

182 В това отношение жалбоподателите се позовават на следните параграфи от искането за вътрешно преразглеждане:

„Четвърто, фактът — че производството на електроенергия от вятърна енергия е дейност, която зависи от наличието на подходящ вятър и следователно не е лесно осъществима, а електроенергията не подлежи на устойчиво широкомащабно съхранение — не е приет за фактор, който практически ограничава или влияе върху цикъла на производство на електроенергия, тоест върху последиците му, включително с оглед на необходимостта от друг, постоянен източник за производство на електроенергия, който да служи за допълване на производството на електроенергия от вятърна енергия.

Както вече беше посочено по отношение на целта за смекчаване на изменението на климата, твърдяният съществен принос на производството на електроенергия от вятърна енергия във връзка с постигането на целта за адаптиране към изменението на климата следва да се оценява от гледна точка на крайното потребление на електроенергия, а не само от гледна точка на производството на електроенергия от вятърна енергия“.

183 Както се установява от изложените във връзка с второто основание съображения, и по-конкретно от тези, посочени в точка 116 по-горе, в обжалваното решение Комисията е обяснила защо не е отчела променливостта, а е приела, че разглежданата икономическа дейност е производството на електроенергия от вятърна енергия.

184 Следователно, макар и да не е изложила тези съображения в частите от обжалваното решение, посветени конкретно на доводите на жалбоподателите относно техническите критерии за проверка на съществения принос във връзка с постигането на целта за адаптиране към изменението на климата, Комисията реално се е произнесла по този въпрос.

185 Следователно настоящото основание трябва да се отхвърли.

По четвъртото основание, свързано с принципа за ненанасяне на значителни вреди във връзка с постигането на други екологични цели

186 Жалбоподателите оспорват законосъобразността на обжалваното решение в частта, в която Комисията отговаря на въпросите от искането за вътрешно преразглеждане, отнасящи се до принципа за ненанасяне от разглежданата дейност на значителни вреди във връзка с постигането на други екологични цели. Разглежданото основание на жалбоподателите се разделя на четири части, всяка от които се отнася до една от следните четири екологични цели: първо, устойчиво използване и опазване на водните и морските ресурси, второ, преход към кръгова икономика, трето, предотвратяване и контрол на замърсяването и четвърто, опазване и възстановяване на биологичното разнообразие и екосистемите.

187 Най-напред, следва да се отбележи следното: техническите критерии за проверка — с които се определя дали съответната икономическа дейност нанася значителни вреди във връзка с постигането на една или няколко екологични цели и които са основани на член 10, параграф 3, буква а) от Регламент 2020/852 (съществен принос за смекчаване на

изменението на климата) и на член 11, параграф 3, буква а) от същия регламент (съществен принос за адаптиране към изменението на климата) — са уредени по същество идентично в точка 4.3 от приложение I към Делегирания регламент, която се отнася за критерии по член 10, параграф 3, буква б) от този регламент за дейността по производство на електроенергия от вятърна енергия като дейност, допринасяща съществено за смекчаване на изменението на климата, и в точка 4.3 от приложение II към Делегирания регламент, която се отнася за критериите по член 11, параграф 3, буква б) от този регламент за същата дейност като допринасяща съществено за адаптиране към изменението на климата. Единствената разлика е, че както и другите четири екологични цели, целта за адаптиране към изменението на климата е посочена в приложение I към Делегирания регламент, докато целта за смекчаване на последиците на изменението на климата е посочена в приложение II към същия регламент.

188 Искането за вътрешно преразглеждане на жалбоподателите се отнася обаче за техническите критерии за проверка само за другите четири екологични цели. Техническите критерии за проверка за тези екологични цели са идентично уредени в точка 4.3 от приложения I и II към Делегирания регламент, в редове 3—6 от таблицата, озаглавена „Ненанасяне на значителни вреди“.

189 Жалбоподателите следователно не правят разлика между двете приложения към Делегирания регламент, въпреки че установените в тях технически критерии за проверка са основани на две отделни разпоредби (член 10, параграф 3, буква б) и член 11, параграф 3, буква б) от Регламент 2020/852).

По първата част, която се отнася до техническите критерии за проверка на устойчивото използване и опазването на водните и морските ресурси

190 Жалбоподателите по същество твърдят, че в обжалваното решение Комисията не е отговорила на съдържащите се в искането за вътрешно преразглеждане твърдения относно техническите критерии за проверка, насочени към устойчивото използване и опазването на водните и морските ресурси, като по този начин е нарушила член 10, параграф 2 от Регламент 2020/852. Според тях Комисията не е разгледала конкретно изключващия ефект, който производството на електроенергия от вятърна енергия de facto би имало в морското пространство. Те считат, че повдигнатият в искането им въпрос е породил сериозни съмнения относно техническите критерии за проверка и поради това е допустим. Твърдението в обжалваното решение, че производството на електроенергия от вятърна енергия не води непременно до изключително използване на морското пространство, не било подкрепено с никакви доказателства и не отговаряло на заключенията на цитираната в това искане резолюция на Европейския парламент. Съдържащите се в техническите критерии за проверка позовавания на съществуващото законодателство на Съюза не се отнасяли до последиците от изключващия ефект на дейността, нито до въздействието ѝ върху околната среда.

191 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

192 Следва да се отбележи, че в искането за вътрешно преразглеждане жалбоподателите най-напред посочват техническия критерий за проверка, свързан с устойчивото използване и опазването на водните и морските ресурси, като твърдят следното:

„Горепосочените критерии не включват нито въздействието на производството в морето на електроенергия от вятърна енергия като изключително използване на морското пространство [бележка под линия: „Както се посочва в резолюцията на Парламента от 7 юли 2021 г. относно въздействието върху сектора на рибарството на ветроенергийните паркове в морето и на други системи за енергия от възобновяеми източници […], точка 30.“], недостатъчните научни познания относно въздействието върху околната среда [бележка под линия: „Пак там, точки 4, 14 и 38“], нито въпросът дали изключителността на тази дейност представлява устойчиво използване на морското пространство и ресурси“.

193 В точка 1.3 от приложение IV към обжалваното решение Комисията най-напред приема, че разглежданото твърдение е недопустимо, тъй като не е подкрепено с доказателства. По-нататък тя посочва:

„Въпреки това [тя] отбелязва, че производството на електроенергия в морето не води непременно до изключително използване на морското пространство, тъй като е възможно многоцелево използване на пространството, което да допринесе за по-ефективното му използване (като например многоцелево използване за аквакултури, риболов, възстановяване на природата, туризъм и енергия от възобновяеми енергийни източници в морето). Екологичната устойчивост на производството в морето на електроенергия от вятърна енергия се гарантира чрез критериите, които се отнасят до ненанасянето на значителни вреди и се основават на съществуващото законодателство на Съюза, и по-конкретно на оценките на въздействието върху околната среда по Директива [2001/42/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 27 юни 2001 година относно оценката на последиците на някои планове и програми върху околната среда (ОВ L 197, 2001 г., стр. 30; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 7, стр. 135)] и Директива [2011/92/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно оценката на въздействието на някои публични и частни проекти върху околната среда (ОВ L 26, 2012 г., стр. 1)], [Директива 2008/56/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 година за създаване на рамка за действие на Общността в областта на политиката за морска среда (Рамкова директива за морска стратегия) (ОВ L 164, 2008 г., стр. 19)], Директива [2009/147/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 ноември 2009 година относно опазването на дивите птици (ОВ L 20, 2009 г., стр. 7)] и Директива [92/43/ЕИО на Съвета от 21 май 1992 година за опазване на естествените местообитания и на дивата флора и фауна (ОВ L 206, 1992 г., стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 109)]“.

194 Най-напред, макар някои отнасящи се до разглежданата част пасажи от жалбата да оставят впечатлението, че жалбоподателите оспорват критерия за техническа проверка по същество, в точка 140 от жалбата си те посочват като „извод“ от изложението си, че отговорът на Комисията в обжалваното решение „не разглежда този въпрос от искането [за вътрешно преразглеждане,] в нарушение на член 10, параграф 2 от Регламент [№ 1367/2006]“.

195 С оглед на това следва да се приеме, че с тази част жалбоподателите твърдят само липса на отговор по въпроса.

196 В действителност обаче Комисията е дала отговор по него в точка 1.3 от приложение IV към обжалваното решение. Там тя изрично разглежда твърдението за изключително използване на морското пространство, въздействието върху риболова, оценката на въздействието върху околната среда и екологичната устойчивост на дейността.

197 В искането за вътрешно преразглеждане по същество само се препраща към Резолюцията на Парламента от 7 юли 2021 г. „Въздействието на ветроенергийните паркове в морето и на други системи за енергия от възобновяеми източници върху риболовния сектор“ (документ P9_TA(2021)0338), като се твърди, от една страна, че производството на вятърна енергия от разположени в морето инсталации води до изключително използване на морското пространство и от друга страна, че липсват достатъчно научни данни за въздействието върху околната среда.

198 Резолюцията на Парламента от 7 юли 2021 г. „Въздействие на ветроенергийните паркове в морето и на други системи за енергия от възобновяеми източници върху риболовния сектор“ обаче не установява такова изключително използване, а в точка 30 посочва:

„[Парламентът] изразява загриженост относно факта, че отделно от забраните и ограниченията на риболовните дейности рибарите обикновено избягват риболова в зони с ветроенергийни паркове в морето, дори ако достъпът е разрешен, поради риска от случайни щети, закачване и загуба на риболовни съоръжения, и че следователно страхът от потенциално носене на отговорност е източник на безпокойство, който възпрепятства съвместното съществуване“.

199 Освен че се констатира, че наличието в морето на съоръжения за производство на електроенергия от вятърна енергия изключва използването на съответното морско пространство за риболов, в посочената точка 30 от Резолюцията на Парламента от 7 юли 2021 г. „Въздействие на ветроенергийните паркове в морето и на други системи за енергия от възобновяеми източници върху риболовния сектор“ не се споменава абсолютно нищо за използването на това пространство от други сектори. Поради това тази точка не би могла да служи като довод в подкрепа на разглежданото твърдение, че производството на вятърна енергия от разположени в морето инсталации води до използване на съответното морското пространство при условията на изключителност, тоест че изключва извършването на всички останали дейности.

200 Същият извод се налага и за направените в искането за вътрешно преразглеждане и в жалбата позоваванията на точки 4, 14 и 38 от резолюцията на Парламента от 7 юли 2021 г. „Въздействие на ветроенергийните паркове в морето и на други системи за енергия от възобновяеми източници върху риболовния сектор“. В точка 4 от тази резолюция Парламентът „изразява загриженост във връзка с липсата на научни изследвания относно извеждането от експлоатация на вятърните турбини в морето и относно последиците му за околната среда“. В точка 14 от същата резолюция Парламентът подчертава, че „е необходимо да се проучат потенциалните ефекти […] от разположени в морето системи за енергия от възобновяеми източници върху морските организми и рибарството, които биха могли да бъдат ограничени до експлоатационната фаза, и да се проучи как извеждането от експлоатация може да се извърши по такъв начин, че ползите от него да не са временни“, както и че „когато ветроенергийните паркове в морето бъдат изведени от експлоатация, обектите трябва да бъдат оставени в състояние, което позволява извършването на риболовни дейности […] и което опазва и зачита околната среда“. В точка 38 от същата резолюция Парламентът „подчертава, че са необходими стандартизирани програми за

мониторинг и хармонизиране на данните за риболовното усилие, за да се даде възможност за извършването на кумулативна екологична и социално-икономическа оценка, както и на оценка на въздействието върху околната среда от разширяването на развитието на енергията от възобновяеми източници в морето, и че съвместимостта и съпоставимостта на данните трябва да бъдат подобрени“.

201 Освен че не може да се прави позоваване на политическа резолюция на Парламента, за да се „докажат“ фактически твърдения от научен характер, точки 4, 14 и 38 от резолюцията на Парламента от 7 юли 2021 г. „Въздействие на ветроенергийните паркове в морето и на други системи за енергия от възобновяеми източници върху риболовния сектор“ така или иначе не съдържат каквото и да било ясно твърдение, че не са налице достатъчно научни данни за въздействието върху околната среда. Напротив, като посочва в точка 38 от споменатата резолюция, че „съвместимостта и съпоставимостта на данните трябва да бъдат подобрени“, Парламентът изрично признава, че данни „за извършването на кумулативна екологична и социално-икономическа оценка, както и на оценка на въздействието върху околната среда от разширяването на развитието на енергията от възобновяеми източници в морето“ в действителност съществуват, но че трябва да се положат усилия, за да станат по-използваеми.

202 С оглед на това следва да се констатира, че жалбоподателите не са подкрепили с каквито и да било доказателства разглежданите твърдения в искането за вътрешно преразглеждане. Поради това Комисията не е длъжна да се произнесе изрично по тези твърдения.

203 Ето защо при всички положения разглежданата част трябва да се отхвърли.

По втората част, свързана с прехода към кръгова икономика

204 Жалбоподателите твърдят, че даденият от Комисията отговор в обжалваното решение не засяга повдигнатия в искането за вътрешно преразглеждане въпрос относно установяването на референтни критерии за наличие и лекота при използване на необходимото оборудване и компоненти, издръжливост, пригодност за рециклиране, лекота на разглобяване и осъществимост на обновяване и използване отново. Комисията нямала основание да отхвърли този въпрос като недопустим. Тя не се съобразила с изискванията на член 17, параграф 1, буква г) от Регламент 2020/852, в който се посочвало точно при какви условия дадена дейност се приема за нанасяща значителни вреди във връзка с постигането на целта за преход към кръгова икономика. Като се позовала на факта, че други политически инструменти и законодателни текстове могат по-добре да отговорят на тези приоритети, тя потвърдила, че не е приложила изискванията на посочената разпоредба.

205 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

206 В искането за вътрешно преразглеждане жалбоподателите най-напред се спират на техническия критерий за проверка, свързан с прехода към кръгова икономика, като твърдят следното:

„Вътрешният преглед следва да доведе до установяване на ясни критерии за: а) наличие и лекота при използване на необходимото оборудване и компоненти, б) издържливост и пригодност за рециклиране и в) лекотата на разглобяване и обновяване в съответствие с изискванията на член 13, параграфи 1 и 2 от Регламент 2020/852“.

207 В точка 1.4 от приложение IV към обжалваното решение Комисията отговаря на това твърдение по следния начин:

„Това твърдение не е подкрепено с доказателства и следователно трябва да бъде отхвърлено като недопустимо. Подателите не са посочили къде е уредено задължението. Вместо това те само принципно се позовават на него.

Комисията обаче отбелязва, че принципът за ненанасяне на значителни вреди във връзка с постигането на целта за кръгова икономика е приведен в съответствие с [Регламент 2020/852]. Понятията „наличие“, „използваемост“, „устойчивост“, „лекота на разглобяване“ и „обновяване“ са много сложни, което ограничава ефективността на общите прагове в рамките на таксономията на Съюза. Други политически инструменти и законодателни текстове могат по-добре да отговорят на тези приоритети. Например наскоро приетото от Комисията предложение за регламент относно екопроектиране за устойчиви продукти […] следва да позволи установяването на ефективен процес за определяне на минимални изисквания за пускане на пазара на такива оборудване или компоненти. Следователно и това твърдение е неоснователно“.

208 Най-напред, жалбоподателите основателно оспорват позицията, заета от Комисията в първия параграф, цитиран в точка 207 по-горе, че това твърдение в искането за вътрешно преразглеждане е недопустимо.

209 От една страна, следва да се припомни, че разглежданият критерий за техническа проверка гласи: „При дейността се прави оценка на наличието на оборудване и компоненти с висока издръжливост и висока пригодност за рециклиране, отличаващи се с лекота на разглобяване и обновяване, и ако е осъществимо, те се използват“. В това отношение в искането си за вътрешно преразглеждане жалбоподателите се ограничават до твърдението, че липсват ясни референтни показатели и че такива показатели са необходими. Твърдението за липса на такива показатели не можело да се подкрепи с фактически обстоятелства. Противно на приетото от Комисията в първото изречение на първия параграф, цитиран в точка 207 по-горе, непредставянето на доказателства за твърдението за липса на такива показатели не го правело недопустимо.

210 От друга страна, във второто изречение от първия параграф, цитиран в точка 207 по-горе, Комисията неправилно е приела, че това твърдение е недопустимо, тъй като в искането за вътрешно преразглеждане жалбоподателите не са посочили коя разпоредба налага задължение за установяване на ясни референтни показатели. Правните въпроси не са фактически обстоятелства, които подлежат на доказване от страните по спора.

211 Според жалбоподателите отговорът, който Комисията дава в обжалваното решение на разглежданото твърдение, противоречи на член 17, параграф 1, буква г) от Регламент 2020/852. Съгласно тази разпоредба „дадена икономическа дейност се счита за нанасяща значителни вреди [на] кръговата икономика, включително предотвратяването на образуването на отпадъци и тяхното рециклиране, когато:

i) тази дейност води до значителна неефективност при използването на материали или при прякото или непряко използване на природни ресурси като невъзобновяеми източници на енергия, суровини, вода и земя, на един или повече етапи от жизнения цикъл на продуктите, включително по отношение на трайността и на възможностите за поправка, осъвременяването, повторната употреба или рециклирането на продуктите;

ii) тази дейност води до значително увеличаване на образуването, изгарянето или обезвреждането на отпадъци, с изключение на изгарянето на нерециклируеми опасни отпадъци; или

iii) дългосрочното обезвреждане на отпадъци може да причини значителни и дългосрочни вреди на околната среда“.

212 Според жалбоподателите задължението за установяване на ясни референтни показатели е наложено с член 17, параграф 1, буква г) от Регламент 2020/852 и разглежданото им твърдение било точно и допустимо. С оглед на това защитаваната от Комисията теза, че това е ново и следователно недопустимо основание, трябвало да се отхвърли.

213 С този си довод жалбоподателите по същество твърдят, че Комисията е трябвало да установи ясни прагове с количествено изражение или референтни показатели.

214 От член 19, параграф 1, буква в) от Регламент 2020/852 обаче следва, че техническите критерии за проверка, установени по-конкретно на основание член 10, параграф 3 и член 11, параграф 3 от същия регламент, „имат количествено изражение и съдържат прагове, доколкото е възможно, а в противен случай са качествени критерии“ (вж. също т. 162 по-горе). В случая, във второто изречение от втория параграф, цитиран в точка 207 по-горе, Комисията много ясно посочва, че счита използваните в техническите критерии за проверка понятия „наличие“, „използваемост“, „устойчивост“, „лекота на разглобяване“ и „обновяване“ за много сложни и че това ограничава ефективността на общите прагове в рамките на таксономията на Съюза.

215 Освен това нищо в текста на член 17, параграф 1, буква г) от Регламент 2020/852 не сочи, че визираните в него критерии трябва да са с количествено изражение в смисъл, че трябва да установяват точни прагове или ясни референтни показатели. Както основателно отбелязва Комисията, жалбоподателите само твърдят, че това е така, без обаче да изложат по-обстойно каквито и да било доводи в подкрепа на тази си теза.

216 Изложените от жалбоподателите доводи не позволяват да се приеме, че Комисията е допуснала явна грешка в преценката в това отношение.

217 Всъщност в третото и четвъртото изречение от втория параграф, цитиран в точка 207 по-горе, се посочва, че „[д]руги политически инструменти и законодателни текстове могат по-добре да отговорят на тези приоритети“ и че „[н]апример наскоро приетото от Комисията предложение за регламент относно екопроектиране за устойчиви продукти […] следва да позволи установяването на ефективен процес за определяне на минимални изисквания за пускане на пазара на такива оборудване или компоненти“. От това явно жалбоподателите заключават, че Комисията е признала техническите критерии за проверка за недостатъчни за избягване на нанасянето на значителни вреди на кръговата икономика, включително на предотвратяването на отпадъци и тяхното рециклиране.

218 Жалбоподателите обаче изопачават посоченото от Комисията в обжалваното решение. На първо място, Комисията е приела, че използваните в техническите критерии за проверка понятия „наличие“, „използваемост“, „устойчивост“, „лекота на разглобяване“ и „обновяване“ са много сложни, което ограничава ефективността на общите прагове в рамките на таксономията на Съюза (вж. т. 214 по-горе). Следователно е ясно, че според Комисията в специфичния контекст на таксономията данните са преди всичко твърде

сложни, за да позволят определянето на общи прагове. Едва след това Комисията по същество обяснява, че по-специфични правни инструменти, т.е. посветени на аспектите на кръговата икономика, биха били много по-подходящи за установяването на по-подробна уредба и евентуално на прагове с количествено изражение. Трябва следователно да се констатира, че в обжалваното решение Комисията просто не казва това, което жалбоподателите четат в него.

219 Ето защо доводите на жалбоподателите не оборват преценката по същество на разглежданото твърдение, която Комисията е направила в обжалваното решение, поради което тази част следва да се отхвърли.

По третата част, която се отнася до предотвратяването и контрола на замърсяването

220 По отношение на принципа за ненанасяне на значителни вреди във връзка с постигането на екологичната цел за предотвратяване и контрол на замърсяването жалбоподателите оспорват съдържащото се в обжалваното решение твърдение, че доводите, изтъкнати от тях в искането за вътрешно преразглеждане, са недопустими. Според тях твърдението за липса на технически критерии за проверка не може да се отхвърли като необосновано. Тълкуването на Директива 2002/49/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 юни 2002 година относно оценката и управлението на шума в околната среда (ОВ L 189, 2002 г., стр. 12), предложено от Комисията в посоченото решение, било в противоречие с духа и буквата на тази директива и в противоречие с целта и полезното действие на Регламент № 1367/2006. Комисията трябвало да посочи дали ще разгледа въпроса за допълването на посочената директива с тези специални разпоредби за производството на електроенергия от вятърна енергия. По този начин Комисията нарушила член 10, параграф 2 от Регламент № 1367/2006.

221 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

222 По отношение на техническия критерий за проверка, свързан с предотвратяването и контрола на замърсяването, в искането за вътрешно преразглеждане жалбоподателите твърдят следното:

„Както е посочено по-горе, Делегираният регламент предвижда, че екологичната цел за предотвратяване и контрол на замърсяването не се отнася („[н]е се прилага“) за производството на електроенергия от вятърна енергия.

Вътрешното преразглеждане би трябвало да анализира принципа за ненанасяне на значителни вреди в областта на замърсяването с шум с оглед по-конкретно на текста и полезното действие на отнасящата се до шумовото замърсяване Директива 2002/49.

Асоциациите се позовават и на решението от 10 януари 2022 г. на Комисията по петициите (PETI) на Европейския парламент, което се отнася до петиция 0482/2021 за шума от вятърните генератори и в което се разглежда не само естеството на шума от вятърните генератори, но и най-добрият начин за справяне с него чрез приемане на норми в правото на Съюза“.

223 В точка 1.5 от приложение IV към обжалваното решение Комисията отговаря на разглежданото твърдение по следния начин:

„Това твърдение не е подкрепено с доказателства и следователно трябва да бъде отхвърлено като недопустимо. Подателите не са посочили къде е уредено задължението. Вместо това те само принципно се позовават на него.

Въпреки това Комисията отбелязва, че това твърдение пренебрегва основни аспекти на техническите критерии за проверка и на законодателството на Съюза. Това законодателство изисква от държавите членки да преценят за проектите за вятърна енергия — предвид специфичните им характеристики, местоположението им и потенциалното им въздействие върху околната среда — дали подлежат на оценка на въздействието върху околната среда по Директива [2011/92]. По отношение на шума законодателството на Съюза изисква наблюдение, когато е налице свързано с шума значително въздействие върху здравето, като например когато промишлени обекти са разположени в близост до агломерация, както и изготвяне на планове за действие (вж. [Директива 2002/49]) Когато се решава въпросът дали управлението на шума от всички промишлени обекти да се включи в обхвата на законодателството на Съюза, следва да се отчетат принципът на субсидиарност на Съюза и ефективността на законодателството на Съюза. Този въпрос е извън обхвата на [Регламент 2020/852]. Поради това твърдението е неоснователно“.

224 Жалбоподателите твърдят, че този отговор на искането за вътрешно преразглеждане, даден в обжалваното решение, противоречи на член 10, параграф 2 от Регламент № 1367/2006. Те обаче не обясняват защо считат, че посочената разпоредба е нарушена. Ето защо този довод трябва да се отхвърли като недопустим.

225 Освен това следва да се отбележи, че жалбоподателите не твърдят нарушение на член 17, параграф 1, буква д) от Регламент 2020/852, който (разглеждан във връзка с член 10, параграф 3, буква б) и с член 11, параграф 3, буква б) от Регламент 2020/852) представлява всъщност правно основание на разглежданите в тази част технически критерии за проверка.

226 По въпроса за допустимостта на изложените в искането за вътрешно преразглеждане доводи на жалбоподатели, поставен както в обжалваното решение, така и в писмената защита, жалбоподателите не могат — по същите съображения като посочените в точка 210 по-горе — да бъдат упрекнати, че не са посочили конкретно коя разпоредба налага задължение за установяване на точни технически критерии за проверка, гарантиращи, че производството на електроенергия от вятърна енергия не нанася съществени вреди във връзка с постигането на целта за предотвратяване и контрол на замърсяването.

227 Комисията, изглежда, приема, че по принцип Регламент 2020/852 изисква такива критерии. Както обаче правилно изтъкват жалбоподателите, при това положение е изненадващо, че Делегираният регламент не установява технически критерии за проверка, а само отбелязва „[н]е се прилага“. Поради това в искането за вътрешно преразглеждане не е необходимо жалбоподателите да излагат мотиви, обосноваващи твърдението им, че е трябвало да бъдат установени точни критерии, вместо отбелязването „[н]е се прилага“.

228 По същество доводите на жалбоподателите се отнасят само до аспекта шум, и по-конкретно до Директива 2002/49. Според жалбоподателите Комисията е признала, че тази директива се прилага за дейността по производство на електроенергия от вятърна енергия. Те твърдят, че Комисията е трябвало ясно да посочи дали ще допълни (или не) тази директива със специално уреждащи тази дейност разпоредби.

229 Тези доводи на жалбоподателите са неоснователни. С тях всъщност жалбоподателите твърдят, че в обжалваното решение Комисията е трябвало да изрази становище по въпроса дали Директива 2002/49 следва да бъде изменена, с което не искат вътрешно преразглеждане на Делегирания регламент, а по-скоро вътрешно преразглеждане на посочената директива. Дори и да се приеме, че искането за вътрешно преразглеждане може да се тълкува в смисъл, че се отнася също и до вътрешно преразглеждане на посочената директива, следва все пак да се констатира, че то е просрочено, тъй като не е подадено в предвидения в член 10, параграф 1, втора алинея от Регламент № 1367/2006 срок от осем седмици след приемането или публикуването на директивата (или на актовете за изменението ѝ). Всъщност посоченото искане е подадено на 3 януари 2022 г. (вж. т. 4 по-горе), а Директива 2002/49 последно е изменена с Делегирана директива (ЕС) на Комисията от 21 декември 2020 г. (ОВ L 269, 2021 г., стр. 65), публикувана в Официален вестник на 28 юли 2021 г., тоест много повече от осем седмици преди подаването на искането за вътрешно преразглеждане. Поради това разглежданите доводи са без значение за законосъобразността на обжалваното решение и следователно са неотносими.

230 Тъй като от точка 142 от писмената реплика на жалбоподателите би могло да се заключи, че те всъщност не визират Директива 2002/49, а „липсата на критерии за техническа проверка за спазване на принципа за ненанасяне на значителни вреди във връзка с постигането на целта за предотвратяване и контрол на замърсяването“, възниква въпросът дали жалбоподателите допустимо са уточнили изложеното в жалбата, или недопустимо са изменили доводите си на този етап от производството.

231 Дори и това уточнение да бъде прието, разглежданите доводи не могат да бъдат уважени. Всъщност, както уточнява Комисията в писмената си защита, следва да се констатира, че обжалваното решение се позовава на Директива 2011/92. Комисията счита, че за дейности или проекти, които подлежат на оценка на въздействието върху околната среда, критериите за ненанасяне на значителни вреди във връзка с постигането на целта за опазване и възстановяване на биологичното разнообразие и екосистемите изискват, както е предвидено в допълнение Г от приложение I и приложение II към Делегирания регламент, евентуалното въздействие на шума да бъде установено в контекста на тази оценка на въздействието върху околната среда. От това следвало, че въздействието на шума било уредено в Делегирания регламент.

232 Следва обаче да се констатира, както прави и Комисията в писмената си дуплика, че жалбоподателите въобще не споменават в жалбата и в писмената си реплика довода на Комисията, основан на Директива 2011/92. След като не са изложили доводи, с които да оспорят или поне да разгледат този ключов довод на Комисията, жалбоподателите не са изпълнили задължението си да докажат твърдението си за допусната от Комисията в обжалваното решение явна грешка в преценката. Поради това разглежданата част трябва да се отхвърли.

По четвъртата част, която се отнася до опазването и възстановяването на биологичното разнообразие и екосистемите

233 Жалбоподателите упрекват Комисията, че не е разгледала въпроса дали относимите технически критерии за проверка, установени в точка 4.3 от приложения I и II към Делегирания регламент и в допълнение Г към същия регламент, се прилагат само в зоните по „Натура 2000“. Жалбоподателите освен това считат, че Комисията не може да продължи да поддържа позицията си, поради законодателните промени, настъпили след приемането на Делегирания регламент. Според жалбоподателите тези съображения могат да бъдат изложени в жалбата, тъй като към момента на подаването на искането за вътрешно преразглеждане не са съществували и не е било възможно да бъдат включени в него. Комисията следователно нарушила член 10, параграф 2 от Регламент № 1367/2006.

234 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

235 В искането за вътрешно преразглеждане жалбоподателите твърдят следното за техническия критерий за проверка, свързан с опазването и възстановяването на биологичното разнообразие и екосистемите:

„Делегираният регламент приема, че принципът за ненанасяне на значителни вреди във връзка с постигане на целта за опазване и възстановяване на биологичното разнообразие и екосистемите е спазен при условия, сходни с тези на целта за устойчиво използване и опазване на водните и морските ресурси (т. 4.3 от приложения I и II към [Делегирания регламент]).

Това повдига два въпроса, които следва да бъдат изяснени в хода на вътрешното преразглеждане.

От една страна, това означава, че преценката относно принципа за ненанасяне на значителни вреди във връзка с постигането на целта за опазване и възстановяване на биологичното разнообразие и екосистемите не разглежда общо характеристиките на производството на сушата на електроенергия от вятърна енергия (за разлика от производството в морето на такава електроенергия), а само за зоните по „Натура 2000“ […].

[…]

Изискванията, установени конкретно за производството в морето на електроенергия от вятърна енергия, се изразяват обаче само в общо позоваване на Директива 2008/56, Решение 2017/848 и Директива 2011/92“.

236 В точка 1.6 от приложение IV към обжалваното решение Комисията отговаря на разглежданото твърдение по следния начин:

„Това твърдение се дължи на неправилно тълкуване на допълнение Г към приложения I и II към Делегирания регламент. Допълнение Г не прави разграничение в зависимост от това дали дейността се извършва на сушата или в морето, тъй като за всички дейности за производство на сушата и в морето на вятърна енергия се изисква оценка на въздействието върху околната среда или друга целесъобразна оценка (член 6, параграф 3 от Директивата за местообитанията). По отношение на проектите за вятърна енергия законодателството на Съюза изисква от държавите членки да проучат необходимостта от

извършване на оценка на въздействието върху околната среда в съответствие с Директива 2011/92/ЕС, за да се предвидят последиците от някои публични и частни проекти върху околната среда, включително върху биологичното разнообразие и нетното усвояване на земя. При тази оценка се отчитат специфичните характеристики на проектите, тяхното местоположение и потенциалното им въздействие. Това изискване се прилага и извън зоните по „Натура 2000“. Следователно твърдението на подалото искането лице е неоснователно“.

237 Жалбоподателите твърдят, че този отговор противоречи на член 10, параграф 2 от Регламент № 1367/2006. Те обаче не обясняват защо считат, че посочената разпоредба е нарушена. Ето защо този довод трябва да се отхвърли като недопустим.

238 На първо място, жалбоподателите твърдят, че в обжалваното решение Комисията не се е произнесла по разглежданото твърдение, и по-конкретно по въпроса дали техническите критерии за проверка се отнасят единствено до зоните по „Натура 2000“.

239 Комисията твърди, че е установила недопустимо разширяване на разглежданото твърдение. Според нея в жалбата жалбоподателите са формулирали „общо и генерализирано твърдение за относимите технически критерии за проверка“.

240 Изразът „[п]о-конкретно“ в началото на точка 163 от жалбата ясно разкрива конкретния аспект, с оглед на който жалбоподателите твърдят, че техническите критерии за проверка пораждат въпроси. В действителност обаче в искането за вътрешно преразглеждане жалбоподателите са повдигнали въпроса за приложимостта извън зоните по „Натура 2000“. Това тълкуване на доводите на жалбоподателите в жалбата не повдига въпрос за допустимостта.

241 По същество разглежданото твърдение е явно неоснователно. Всъщност от предпоследното изречение на цитирания в точка 236 по-горе параграф еднозначно следва, че според Комисията въпросът дали даден проект се намира в зона по „Натура 2000“, е без значение. Следователно Комисията е отговорила на това твърдение, така че разглежданата част е неоснователна в това отношение.

242 На второ място, жалбоподателите се позовават на обстоятелства, настъпили след приемането на Делегирания регламент.

243 В това отношение Комисията счита, че видно от точка 164 от жалбата, жалбоподателите не визират обжалваното решение, а Делегирания регламент. Комисията обаче е изопачила довода им. Вярно е, че в посочената точка от жалбата те изхождат от изричната хипотеза, че „техническите критерии за проверка гарантират, че дейността не нанася значителни вреди във връзка с постигането на екологичната цел за опазване и възстановяване на биологичното разнообразие и екосистемите в Делегирания регламент“. С този си довод обаче жалбоподателите твърдят, че „към момента на приемането на [обжалваното решение] посоченият извод вече не е правно обоснован поради публично изразената позиция на Комисията по същите въпроси“. Следователно е очевидно, че жалбоподателите се позовават на това решение и че съображенията относно Делегирания регламент са само хипотетични. Следователно доводът на Комисията за недопустимост на жалбата в това отношение също трябва да се отхвърли.

244 Комисията освен това твърди, че изложените от жалбоподателите доводи въз основа на обстоятелства, настъпили след приемането на Делегирания регламент, са недопустими, тъй като не са повдигнати в искането за вътрешно преразглеждане и следователно са нови.

245 От своя страна жалбоподателите подчертават, че тъй като са основани на препоръка и на предложение за директива на Комисията от 18 май 2022 г., тези доводи не са можели да бъдат изложени в подаденото на 3 февруари 2022 г. искане за вътрешно преразглеждане. Обжалваното решение било от 7 юли 2022 г. и трябвало да отчита последиците, които споменатите препоръка и предложение за директива имали за постигането на целта за опазване и възстановяване на биологичното разнообразие и екосистемите.

246 Комисията с основание твърди, че тези доводи трябва да се отхвърлят като недопустими. Както беше припомнено в точка 28 по-горе, в съдебната практика се приема, че с жалба срещу решение, с което се отхвърля като неоснователно искане за вътрешно преразглеждане, не могат да се въвеждат нови, непосочени в самото искане за преразглеждане основания или доказателства, тъй като това би лишило от смисъл и полезно действие предвиденото в член 10, параграф 1 от Регламент № 1367/2006 изискване за мотивиране на това искане и би изменило предмета на образуваното по него производство. Институцията или органът на Съюза, автор на административния акт, чието вътрешно преразглеждане се иска, няма задължение за произнасяне по основания, различни от тези, които са посочени при подаването на това искане за вътрешно преразглеждане.

247 От това следва, че Комисията не е била длъжна да разгледа последиците от препоръката и предложението за директива, които не са посочени в искането за вътрешно преразглеждане, още повече че е трябвало да направи това по собствена инициатива.

248 Следователно тези доводи на жалбоподателите трябва да се отхвърлят като недопустими.

249 С оглед на това разглежданата част, а следователно и цялото четвърто основание трябва да се отхвърлят.

По петото основание, което се отнася до задължението за мотивиране

250 Жалбоподателите твърдят, че обжалваното решение не е достатъчно мотивирано в две отношения. На първо място, твърдението, че не е възможно да се отчете променливостта на дейностите, не било мотивирано с оглед на изискването по член 19, параграф 1 от Регламент 2020/852. Косвеното твърдение, че посоченият регламент се отнася главно до икономическите дейности и че е невъзможно извършването на анализ на цялата система, не предоставяло достатъчно мотиви, тъй като, от една страна, променливостта се отнасяла до самата дейност, а от друга страна, целта на този регламент не била определена или обяснена. На второ място, не било достатъчно мотивирано и решението за производството на електроенергия от вятърна енергия да не бъдат установявани технически критерии за проверка на съществения принос във връзка с постигането на екологичната цел за смекчаване на изменението на климата. Изявлението на Комисията отразявало не нейната позиция, а тази на консултативните ѝ органи.

251 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

252 Най-напред следва да се посочи, че задължението за мотивиране на решенията представлява съществено процесуално изискване, което трябва да се разграничава от въпроса за обосноваността на мотивите, от която зависи материалната законосъобразност на спорния акт. Всъщност мотивите на едно решение представляват формален израз на съображенията, на които се основава това решение. Ако съображенията са неправилни, се засяга материалната законосъобразност на решението, а не мотивите му, които може да са достатъчни, но да изразяват неправилни съображения (вж. решение от 10 юли 2008 г., Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, т. 181 и цитираната съдебна практика).

253 Следователно с изложените в подкрепа на петото си основание два довода жалбоподателите, изглежда, оспорват не достатъчната мотивираност на обжалваното решение, а обосноваността му.

254 По отношение на първия довод следва да се отбележи, че видно от точки 115—133 по-горе, от една страна, съответните мотиви на обжалваното решение дават възможност както на жалбоподателите да го обжалват, така и на Общия съд да упражни своя контрол в качеството си на компетентен съд (вж. т. 153 по-горе), поради което липса на мотиви не би могла да се констатира, и от друга страна, Комисията не е допуснала явни грешки в преценката.

255 По отношение на втория довод от точки 159—163 по-горе следва, че в обжалваното решение Комисията в действителност е обяснила защо е установила технически критерии за проверка, които са качествени, а не с количествено изражение.

256 Следователно критикуваните от жалбоподателите мотиви на обжалваното решение са достатъчни с оглед на установените в съдебната практика критерии, а критикуваната в първия довод на жалбоподателите преценка на Комисията не е опорочена от грешки.

257 Поради това петото основание следва да се отхвърли.

По изтъкнатото при условията на евентуалност основание за незаконосъобразност на Делегирания регламент

258 В писмената си реплика жалбоподателите изтъкват при условията на евентуалност допълнително основание, с което твърдят незаконосъобразност на Делегирания регламент, като се позовават на член 277 ДФЕС. Това основание е представено „в отговор на доводите за недопустимост […], съгласно които жалбоподателите оспорват не обжалваното решение, а Делегирания регламент“ и които според жалбоподателите Комисията излага в точки 33—35, 58, 62, 74, 90, 101, 102, 128, 135, 153 и 156 от писмената си защита. В това отношение жалбоподателите препращат към някои доводи, които са изложили в жалбата в подкрепа на: първото основание (по-конкретно в т. 51—58, 63 и 68—70 от жалбата), второто основание (по-конкретно в т. 75, 82, 83, 91—97 от жалбата) и четвъртото основание (по-конкретно в т. 139, 140, 144, 145, 147, 148 и 162—171 от жалбата), като се позовават на член 277 ДФЕС и при условията на евентуалност твърдят, че тъй като Делегираният регламент е незаконосъобразен, обжалваното решение трябва да се отмени.

259 Комисията оспорва както допустимостта, така и основателността на изтъкнатото при условията на евентуалност основание. В съдебното заседание за изслушване на устните състезания Комисията частично оттегля доводите си, че някои изложени от

жалбоподателите в жалбата съображения са недопустими, тъй като са насочени не срещу обжалваното решение, а срещу Делегирания регламент, и това е отбелязано в протокола от съдебното заседание за изслушване на устните състезания. Става въпрос за доводите на Комисията, изложени в точки 34, 58, 62, 74, 90 (но само относно т. 82 и 83 от жалбата), 128 и 135 от писмената ѝ защита.

260 По същество жалбоподателите излагат разглежданото основание при условията на евентуалност — в случай че Общият съд приеме за основателни доводите, с които Комисията твърди, че някои от доводите в жалбата са недопустими, тъй като с тях се оспорва не обжалваното решение, а Делегираният регламент.

261 При все това обаче, първо, Комисията е оттеглила посочените доводи, доколкото те се съдържат в точки 34, 58, 62, 74, 90 (но само относно т. 82 и 83 от жалбата), 128 и 135 от писмената защита (вж. т. 259 по-горе). В посочената писмена защита обаче точка 33 само въвежда довода, изложен в точка 34, а точка 35 само го доразвива. Следователно оттеглянето на този довод от Комисията се отнася за всички точки от писмената защита, на които се позовават жалбоподателите, а именно точки 33—35 (вж. т. 258 по-горе).

262 Второ, по отношение на останалите доводи на Комисията, свързани по-конкретно с точки 90 (но без т. 82 и 83 от жалбата, вж. т. 259 по-горе, и следователно само относно т. 91 и 92 от жалбата), 101, 102, 153 и 156 от жалбата, най-напред следва да се отбележи, че противно на това, което, изглежда, считат жалбоподателите (вж. т. 258 по-горе), в точки 102 и 156 от писмената си защита Комисията твърди недопустимост на тези доводи на жалбоподателите не заради това, че визират Делегирания регламент вместо обжалваното решение, а по други съображения.

263 Трето, от изложеното следва, че втората част от второто основание, която Комисията визира в довода в точка 90 от писмената си защита, и третата част от четвъртото основание, която Комисията визира в точка 101 от писмената си защита, са могли да бъдат отхвърлени по същество (вж. т. 109—135 и 224—232 по-горе). Четвъртата част от това основание, която Комисията визира в точка 153 от писмената си защита, е отхвърлена отчасти като недопустима — по съображения, различни от твърдението, че е насочена срещу Делегирания регламент, а не срещу обжалваното решение — и отчасти като неоснователна (вж. т. 237—249 по-горе).

264 Тъй като всички доводи на Комисията — с които се твърди, че някои изложени от жалбоподателите в жалбата доводи са недопустими, тъй като с тях се оспорва не обжалваното решение, а Делегираният регламент — са или оттеглени, или отхвърлени от Общия съд, условията на евентуалност, при които жалбоподателите излагат това основание, не са изпълнени. Поради това Общият съд не е длъжен да го разглежда.

Извод

265 От изложеното следва, че всички основания на жалбоподателите следва да бъдат отхвърлени. С оглед на това следва да се отхвърли и цялата жалба.

По съдебните разноски

266 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

267 Тъй като жалбоподателите са загубили делото, те трябва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски в съответствие с искането на Комисията.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (шести разширен състав)

реши:

1) **Отхвърля жалбата.**

2) **Осъжда Fédération environnement durable, Bundesinitiative Vernunftkraft eV, Vent de Colère ! — Fédération nationale и Vent de Raison — Wind met Redelijkheid (VdR-WmR) да заплатят съдебните разноски.**

Costeira Кънчева Öberg

Zilgalvis Tichy-Fisslberger

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 10 септември 2025 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелствата по спора 2

Искания на страните 3

От правна страна 3

Предварителни съображения относно Регламент 2020/852 и Делегирания регламент 3

Предварителни съображения относно искането за вътрешно преразглеждане и обхвата на контрола на Общия съд 8

По първото основание, свързано с изготвянето на Делегирания регламент 10

По първата част, с която се твърди нарушение на членове 6—8 от Орхуската конвенция и на член 9 от Регламент № 1367/2006 10

По втората част, с която се твърди нарушение на член 10, параграф 2 от Регламент № 1367/2006 12

По третата част, с която се твърди нарушение на член 10, параграф 4, член 11, параграф 4 и член 20, параграф 2 от Регламент 2020/852 15

По второто основание, свързано със смекчаването на изменението на климата 17

По допустимостта на доводите на жалбоподателите в писмото, подадено в секретариата на 6 декември 2023 г. 18

По първата част, с която се твърди нарушение на член 37 от Хартата на основните права, на член 191 ДФЕС и на член 19, параграф 1, буква е) от Регламент 2020/852 19

По втората част, с която се твърди нарушение на член 10, параграф 3, буква а) от Регламент 2020/852 24

По третата част, с която се твърди нарушение на член 19, параграф 1, букви а) и й) от Регламент 2020/852 27

По четвъртата част, с която се твърди нарушение на член 19, параграф 3 от Регламент 2020/852 28

По третото основание, свързано с адаптирането към изменението на климата 29

По четвъртото основание, свързано с принципа за ненанасяне на значителни вреди във връзка с постигането на други екологични цели 35

По първата част, която се отнася до техническите критерии за проверка на устойчивото използване и опазването на водните и морските ресурси 36

По втората част, свързана с прехода към кръгова икономика 39

По третата част, която се отнася до предотвратяването и контрола на замърсяването . 42

По четвъртата част, която се отнася до опазването и възстановяването на биологичното разнообразие и екосистемите 45

По петото основание, което се отнася до задължението за мотивиране 47

По изтъкнатото при условията на евентуалност основание за незаконосъобразност на Делегирания регламент 48

Извод 49

По съдебните разноски 50